

Menon

St. 70a

[Μένων]: ἔχεις μοι εἰπεῖν, ὡς Σώκρατες, ἄρα διδακτὸν ἢ ἀρετή; ἢ οὐ διδακτὸν ἀλλ' ἀσκητόν; ἢ οὕτε ἀσκητὸν οὕτε μαθητόν, ἀλλὰ φύσει παραγίγνεται τοῖς ἀνθρώποις ἢ ἄλλω τινὶ τρόπῳ; ὡς Μένων, πρὸ τοῦ μὲν Θετταλοὶ εύδόκιμοι ἦσαν ἐν τοῖς Ἑλλησιν καὶ ἐθαυμάζοντο ἐφ' ἵππικῇ τε καὶ πλούτῳ, [70b] νῦν δέ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ οὐχ ἥκιστα οἱ τοῦ σοῦ ἑταίρου Ἀριστίππου πολίται Λαρισαῖοι. τούτου δὲ ὑμῖν αἴτιός ἐστι Γοργίας· ἀφικόμενος γὰρ εἰς τὴν πόλιν ἐραστὰς ἐπὶ σοφίᾳ εἰληφεν Ἀλευαδῶν τε τοὺς πρώτους, ὃν ὁ σὸς ἐραστής ἐστιν Ἀρίστιππος, καὶ τῶν ἄλλων Θετταλῶν. καὶ δὴ καὶ τοῦτο τὸ ἔθος ὑμᾶς εἴθικεν, ἀφόβως τε καὶ μεγαλοπρεπῶς ἀποκρίνεσθαι ἐάν τίς τι ἔρηται, ὥσπερ εἰκὸς τοὺς εἰδότας, [70c] ἅτε καὶ αὐτὸς παρέχων αὐτὸν ἐρωτᾶν τῶν Ἑλλήνων τῷ βουλομένῳ ὅτι ἂν τις βούληται, καὶ οὐδενὶ ὅτῳ οὐκ ἀποκρινόμενος.

St. 71a

[Σωκράτης]: ἐνθάδε δέ, ὡς φίλε Μένων, τὸ ἐναντίον περιέστηκεν· ὥσπερ αὐχμός τις τῆς σοφίας γέγονεν, καὶ κινδυνεύει ἐκ τῶνδε τῶν τόπων παρ' ὑμᾶς οἰχεσθαι ἢ σοφία. εἰ γοῦν τινα ἐθέλεις οὕτως ἐρέσθαι τῶν ἐνθάδε, οὐδεὶς ὅστις οὐ γελάσεται καὶ ἐρεῖ· ὡς ξένε, κινδυνεύω σοι δοκεῖν μακάριός τις εἶναι— ἀρετὴν γοῦν εἴτε διδακτὸν εἴθ' ὅτῳ τρόπῳ παραγίγνεται εἰδέναι— ἐγὼ δὲ τοσοῦτον δέω εἴτε διδακτὸν εἴτε μὴ διδακτὸν εἰδέναι, ὥστ' οὐδὲ αὐτὸς ὅτι ποτ' ἐστὶ τὸ παράπαν ἀρετὴ τυγχάνω εἰδώς. ἐγὼ [71b] οὖν καὶ αὐτός, ὡς Μένων, οὕτως ἔχω· συμπένομαι τοῖς πολίταις τούτου τοῦ πράγματος, καὶ ἔμαυτὸν καταμέμφομαι ὡς οὐκ εἰδῶς περὶ ἀρετῆς τὸ παράπαν· δὲ μὴ οἶδα τί ἐστιν, πῶς ἀν δοκεῖν γέ τι εἰδείην; ἢ δοκεῖ σοι οἶόν τε εἶναι, ὅστις Μένωνα μὴ γιγνώσκει τὸ παράπαν ὅστις ἐστιν, τοῦτον εἰδέναι εἴτε καλὸς εἴτε πλούσιος εἴτε καὶ γενναῖός ἐστιν, εἴτε καὶ τάνατία τούτων; δοκεῖ σοι οἶόν τ' εἶναι; οὐκ ἔμοιγε. ἀλλὰ σύ, ὡς Σώκρατες, ἀληθῶς οὐδέ [71c] ὅτι ἀρετῆ ἐστιν οἶσθα, ἀλλὰ ταῦτα περὶ σοῦ καὶ οἰκαδε ἀπαγγέλλωμεν; μὴ μόνον γε, ὡς ἐταῖρε, ἀλλὰ καὶ ὅτι οὐδέ ἄλλῳ πω ἐνέτυχον εἰδότι, ὡς ἐμοὶ δοκῶ. τί δέ; Γοργία οὐκ ἐνέτυχες ὅτε ἐνθάδε ἦν; ἔγωγε. εἴτα οὐκ ἐδόκει σοι εἰδέναι; οὐ πάνυ εἰμὶ μνήμων, ὡς Μένων, ὥστε οὐκ ἔχω εἰπεῖν ἐν τῷ παρόντι πῶς μοι τότε ἔδοξεν. ἀλλ' Ἰσως ἐκεῖνός τε οἶδε, καὶ σὺ ἀ ἐκεῖνος ἔλεγε· ἀνάμνησον οὖν με [71d] πῶς ἔλεγεν. εἰ δὲ βούλει, αὐτὸς εἰπε· δοκεῖ γὰρ δήπου σοὶ ἄπερ ἐκείνῳ. ἔμοιγε. ἐκεῖνον μὲν τοίνυν ἐώμεν, ἐπειδὴ καὶ ἄπεστιν· σὺ δὲ αὐτός, ὡς πρὸς Θεῶν, Μένων, τί φῆς ἀρετὴν εἶναι; εἴπον καὶ μὴ φθονήσῃς, ἵνα εὔτυχέστατον ψεῦσμα ἐψευσμένος ὡς, ἀν φανῆς σὺ μὲν εἰδῶς καὶ Γοργίας, ἐγὼ δὲ εἰρηκώς μηδενὶ πώποτε εἰδότι ἐντετυχηκέναι.

St. 72a

[Μένων]: ἀλλ' [71e] οὐ χαλεπόν, ὡς Σώκρατες, εἰπεῖν. πρῶτον μέν, εἰ βούλει ἀνδρὸς ἀρετῆν, ὥρδιον, ὅτι αὕτη ἐστὶν ἀνδρὸς ἀρετή, ἵκανὸν εἶναι τὰ τῆς πόλεως πράττειν, καὶ πράττοντα τοὺς μὲν φίλους εὗ ποιεῖν, τοὺς δ' ἔχθροὺς κακῶς, καὶ αὐτὸν εὐλαβεῖσθαι μηδὲν τοιοῦτον παθεῖν. εἰ δὲ βούλει γυναικὸς ἀρετῆν, οὐ χαλεπὸν διελθεῖν, ὅτι δεῖ αὐτὴν τὴν οἰκίαν εὗ οἰκεῖν, σώζουσάν τε τὰ ἔνδον καὶ κατήκοον οὖσαν τοῦ ἀνδρός. καὶ ἄλλῃ ἐστὶν παιδὸς ἀρετή, καὶ θηλείας καὶ ἄρρενος, καὶ πρεσβυτέρου ἀνδρός, εἰ μὲν βούλει, ἔλευθέρου, εἰ δὲ βούλει, δούλου. καὶ ἄλλαι πάμπολλαι ἀρεταί εἰσιν, ὥστε οὐκ ἀπορία εἰπεῖν ἀρετῆς πέρι ὅτι ἐστίν.

καθ' ἔκάστην γὰρ τῶν πράξεων καὶ τῶν ἡλικιῶν πρὸς ἔκαστον ἔργον ἔκάστῳ ἥμῶν ἡ ἀρετή ἐστιν, ὡσαύτως δὲ οἶμαι, ὡς Σώκρατες, καὶ ἡ κακία. πολλῇ γέ τινι εύτυχίᾳ ἔσικα κεχρῆσθαι, ὡς Μένων, εἰ μίαν ζητῶν ἀρετὴν σμῆνός τι ἀνηγόρηκα ἀρετῶν παρὰ σοὶ κείμενον. ἀτάρ, ὡς Μένων, κατὰ ταύτην τὴν εἰκόνα τὴν περὶ [72b] τὰ σμήνη, εἴ μου ἐρομένου μελίττης περὶ οὐσίας ὅτι ποτ' ἐστίν, πολλὰς καὶ παντοδαπὰς ἔλεγες αὐτὰς εἶναι, τί ἂν ἀπεκρίνω μοι, εἴ σε ἡρόμην· ἄρα τούτῳ φῆς πολλὰς καὶ παντοδαπὰς εἶναι καὶ διαφερούσας ἀλλήλων, τῷ μελίττας εἶναι; ἡ τούτῳ μὲν οὐδὲν διαφέρουσιν, ἄλλω δέ τῳ, οὗν ἡ κάλλει ἡ μεγέθει ἡ ἄλλω τῷ τῶν τοιούτων; εἰπέ, τί ἂν ἀπεκρίνω οὕτως ἐρωτηθεῖς; τοῦτ' ἔγωγε, ὅτι οὐδὲν διαφέρουσιν, ἡ μέλιτται εἰσίν, ἡ ἐτέρα τῆς ἐτέρας. εἰ [72c] οὖν εἴπον μετὰ ταῦτα· τοῦτο τούτου μοι αὐτὸς εἰπέ, ὡς Μένων· ὡς οὐδὲν διαφέρουσιν ἀλλὰ ταύτον εἰσιν ἄπασαι, τί τοῦτο φῆς εἶναι; εἰχες δήπου ἂν τί μοι εἰπεῖν; ἔγωγε. οὕτω δὴ καὶ περὶ τῶν ἀρετῶν· κἀν εἰ πολλὰὶ καὶ παντοδαπαὶ εἰσιν, ἐν γέ τι εἴδος ταύτον ἄπασαι ἔχουσιν δι' ὃ εἰσὶν ἀρεταί, εἰς ὃ καλῶς που ἔχει ἀποβλέψαντα τὸν ἀποκρινόμενον τῷ ἐρωτήσαντι ἐκεῖνο δηλῶσαι, ὃ τυγχάνει οὖσα [72d] ἀρετή· ἡ οὐ μανθάνεις ὅτι λέγω; δοκῶ γέ μοι μανθάνειν· οὐ μέντοι ὡς βιούλομαί γέ πω κατέχω τὸ ἐρωτώμενον. πότερον δὲ περὶ ἀρετῆς μόνον σοι οὕτω δοκεῖ, ὡς Μένων, ἄλλῃ μὲν ἀνδρὸς εἶναι, ἄλλῃ δὲ γυναικὸς καὶ τῶν ἄλλων, ἡ καὶ περὶ ύγιείας καὶ περὶ μεγέθους καὶ περὶ ισχύος ὡσαύτως; ἄλλῃ μὲν ἀνδρὸς δοκεῖ σοι εἶναι ύγιεια, ἄλλῃ δὲ γυναικός; ἡ ταύτὸν πανταχοῦ εἴδος ἐστιν, ἔάνπερ ύγιεια [72e] ἡ, ἔάντε ἐν ἀνδρὶ ἔάντε ἐν ἄλλῳ ὁτιοῦν ἡ; ἡ αὐτή μοι δοκεῖ ύγιειά γε εἶναι καὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός. οὔκοῦν καὶ μέγεθος καὶ ισχύς; ἔάνπερ ισχυρὰ γυνὴ ἡ, τῷ αὐτῷ εἴδει καὶ τῇ αὐτῇ ισχύῃ ισχυρὰ ἔσται; τὸ γὰρ τῇ αὐτῇ τοῦτο λέγω· οὐδὲν διαφέρει πρὸς τὸ ισχὺς εἶναι ἡ ισχύς, ἔάντε ἐν ἀνδρὶ ἡ ἔάντε ἐν γυναικί. ἡ δοκεῖ τί σοι διαφέρειν; οὐκ ἔμοιγε.

St. 73a

[Σωκράτης]: ἡ δὲ ἀρετὴ πρὸς τὸ ἀρετὴ εἶναι διοίσει τι, ἔάντε ἐν παιδὶ ἡ ἔάντε ἐν πρεσβύτῃ, ἔάντε ἐν γυναικὶ ἔάντε ἐν ἀνδρὶ; ἔμοιγέ πως δοκεῖ, ὡς Σώκρατες, τοῦτο οὐκέτι ὅμοιον εἶναι τοῖς ἄλλοις τούτοις. τί δέ; οὐκ ἀνδρὸς μὲν ἀρετὴν ἔλεγες πόλιν εὖ διοικεῖν, γυναικὸς δὲ οἰκίαν; ἔγωγε. ἄρ' οὖν οὗν τε εὖ διοικεῖν ἡ πόλιν ἡ οἰκίαν ἡ ἄλλο ὁτιοῦν, μὴ σωφρόνως καὶ δικαίως διοικοῦντα; οὐ δῆτα. οὔκοῦν [73b] ἄνπερ δικαίως καὶ σωφρόνως διοικῶσιν, δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη διοικήσουσιν; ἀνάγκη. τῶν αὐτῶν ἄρα ἀμφότεροι δέονται, εἴπερ μέλλουσιν ἀγαθοὶ εἶναι, καὶ ἡ γυνὴ καὶ ὁ ἀνήρ, δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης. φαίνονται. τί δὲ παῖς καὶ πρεσβύτης; μῶν ἀκόλαστοι ὄντες καὶ ἀδικοὶ ἀγαθοὶ ἂν ποτε γένοιντο; οὐ δῆτα. ἀλλὰ σώφρονες καὶ δίκαιοι; [73c] ναί. πάντες ἄρ' ἄνθρωποι τῷ αὐτῷ τρόπῳ ἀγαθοὶ εἰσιν· τῶν αὐτῶν γὰρ τυχόντες ἀγαθοὶ γίγνονται. ἔσικε. οὐκ ἀν δήπου, εἴ γε μὴ ἡ αὐτὴ ἀρετὴ ἡν αὐτῶν, τῷ αὐτῷ ἀν τρόπῳ ἀγαθοὶ ἥσαν. οὐ δῆτα. ἐπειδὴ τούτους ἡ αὐτὴ ἀρετὴ πάντων ἐστίν, πειρῶ εἰπεῖν καὶ ἀναμνησθῆναι τί αὐτῷ φησι Γοργίας εἶναι καὶ σὺ μετ' ἐκείνου. τί ἄλλο γ' ἡ ἄρχειν οὗν τ' εἶναι τῶν ἀνθρώπων; εἴπερ [73d] ἐν γέ τι ζητεῖς κατὰ πάντων. ἀλλὰ μὴν ζητῶ γε. ἀλλ' ἄρα καὶ παιδὸς ἡ αὐτὴ ἀρετή, ὡς Μένων, καὶ δούλου, ἄρχειν οἶω τε εἶναι τοῦ δεσπότου, καὶ δοκεῖ σοι ἔτι ἀν δούλος εἶναι ὁ ἄρχων; οὐ πάνυ μοι δοκεῖ, ὡς Σώκρατες. οὐ γὰρ εἰκός, ὡς ἄριστε· ἔτι γὰρ καὶ τόδε σκόπει. ἄρχειν φῆς οὗν τ' εἶναι. οὐ προσθήσομεν αὐτόσε τὸ δικαίως, ἀδίκως δὲ μή; οἶμαι ἔγωγε· ἡ γὰρ δικαιοσύνη, ὡς Σώκρατες, ἀρετή ἐστιν. πότερον [73e] ἀρετή, ὡς Μένων, ἡ ἀρετή τις; πῶς τοῦτο λέγεις; ὡς περὶ ἄλλου ὁτιοῦν. οὗν, εἰ βιούλει, στρογγυλότητος πέρι εἴποιμ' ἀν ἔγωγε ὅτι σχῆμά τί ἐστιν, οὐχ οὕτως ἀπλῶς ὅτι

σχῆμα. διὰ ταῦτα δὲ οὕτως ἀν εἴποιμι, δτι καὶ ἄλλα ἔστι σχῆματα. ὁρθῶς γε λέγων σύ, ἐπεὶ καὶ ἐγὼ λέγω οὐ μόνον δικαιοσύνην ἀλλὰ καὶ ἄλλας εἶναι ἀρετάς.

St. 74a

[Σωκράτης]: τίνας ταύτας; εἰπέ. οἶον καὶ ἐγώ σοι εἴποιμι ἀν καὶ ἄλλα σχῆματα, εἴ με κελεύοις· καὶ σὺ οὖν ἐμοὶ εἰπὲ ἄλλας ἀρετάς. ἡ ἀνδρεία τοίνυν ἔμοιγε δοκεῖ ἀρετὴ εἶναι καὶ σωφροσύνη καὶ σοφία καὶ μεγαλοπρέπεια καὶ ἄλλαι πάμπολαι. πάλιν, ὡς Μένων, ταύτὸν πεπόνθαμεν· πολλὰς αὗη ηὔρήκαμεν ἀρετὰς μίαν ζητοῦντες, ἄλλον τρόπον ἡνὶ νυνδή· τὴν δὲ μίαν, ἡ διὰ πάντων τούτων ἔστιν, οὐ δυνάμεθα ἀνευρεῖν. οὐ γάρ δύναμαί πω, ὡς Σώκρατες, ως σὺ ζητεῖς, μίαν [74b] ἀρετὴν λαβεῖν κατὰ πάντων, ὥσπερ ἐν τοῖς ἄλλοις. εἰκότως γε· ἀλλ' ἐγὼ προθυμήσομαι, ἐὰν οὗός τ' ὡς, ήμας προβιβάσαι. μανθάνεις γάρ που δτι οὔτωσὶ ἔχει περὶ παντός· εἴ τίς σε ἀνέροιτο τοῦτο ὁ νυνδή ἐγὼ ἔλεγον, τί ἔστιν σχῆμα, ὡς Μένων; εἰ αὐτῷ εἴπεις δτι στρογγυλότης, εἴ σοι εἴπειν ἄπερ ἐγώ, πότερον σχῆμα ἡ στρογγυλότης ἔστιν ἡ σχῆμα τι; εἴπεις δήπου ἀν δτι σχῆμα τι. πάνυ γε. οὐκοῦν [74c] διὰ ταῦτα, δτι καὶ ἄλλα ἔστιν σχῆματα; ναί. καὶ εἴ γε προσανηρώτα σε ὅποια, ἔλεγες ἀν; ἐγωγε. καὶ αὗη εἰ περὶ χρώματος ὡσαύτως ἀνήρετο δτι ἔστιν, καὶ εἰπόντος σου δτι τὸ λευκόν, μετὰ ταῦτα ὑπέλαβεν ὁ ἐρωτῶν· πότερον τὸ λευκὸν χρῶμα ἔστιν ἡ χρῶμα τι; εἴπεις ἀν δτι χρῶμα τι, διότι καὶ ἄλλα τυγχάνει ὅντα; ἐγωγε. καὶ εἴ γέ σε ἐκέλευε λέγειν ἄλλα χρώματα, ἔλεγες ἀν [74d] ἄλλα, ἢ οὐδὲν ἥττον τυγχάνει ὅντα χρώματα τοῦ λευκοῦ; ναί. εἰ οὖν ὥσπερ ἐγὼ μετήπει τὸν λόγον, καὶ ἔλεγεν δτι ἀεὶ εἰς πολλὰ ἀφικνούμεθα, ἀλλὰ μή μοι οὔτως, ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ πολλὰ ταῦτα ἐνί τινι προσαγορεύεις ὀνόματι, καὶ φῆς οὐδὲν αὐτῶν δτι οὐ σχῆμα εἶναι, καὶ ταῦτα καὶ ἐναντία ὅντα ἀλλήλοις, δτι ἔστιν τοῦτο ὁ οὐδὲν ἥττον κατέχει τὸ στρογγύλον ἡ τὸ εὔθυ, ὁ δὴ ὀνομάζεις σχῆμα καὶ [74e] οὐδὲν μᾶλλον φῆς τὸ στρογγύλον σχῆμα εἶναι ἡ τὸ εὔθυ; ἡ οὐχ οὔτω λέγεις; ἐγωγε. ἄρ' οὖν, δταν οὔτω λέγης, τότε οὐδὲν μᾶλλον φῆς τὸ στρογγύλον εἶναι στρογγύλον ἡ εὔθυ, οὐδὲ τὸ εὔθυ εὔθυ ἡ στρογγύλον; οὐ δήπου, ὡς Σώκρατες. ἀλλὰ μὴν σχῆμα γε οὐδὲν μᾶλλον φῆς εἶναι τὸ στρογγύλον τοῦ εὔθεος, οὐδὲ τὸ ἔτερον τοῦ ἔτερου. ἀληθῆ λέγεις.

St. 75a

[Σωκράτης]: τί ποτε οὖν τοῦτο οῦ τοῦτο ὅνομά ἔστιν, τὸ σχῆμα; πειρῶ λέγειν. εἰ οὖν τῷ ἐρωτῶντι οὕτως ἡ περὶ σχῆματος ἡ χρώματος εἴπεις δτι ἀλλ' οὐδὲ μανθάνω ἐγωγε δτι βούλει, ὡς ἀνθρωπε, οὐδὲ οὗδα δτι λέγεις, ἵσως ἀν ἐθαύμασε καὶ εἰπειν· οὐ μανθάνεις δτι ζητῶ τὸ ἐπὶ πᾶσιν τούτοις ταύτον; ἡ οὐδὲν ἐπὶ τούτοις, ὡς Μένων, ἔχοις ἀν εἰπεῖν, εἴ τίς σε ἐρωτώῃ· τί ἔστιν ἐπὶ τῷ στρογγύλῳ καὶ εὐθεῖ καὶ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις, ἢ δὴ σχῆματα καλεῖς, ταύτὸν ἐπὶ πᾶσιν; πειρῶ εἰπεῖν, ἵνα καὶ γένηται σοι μελέτη πρὸς τὴν περὶ τῆς ἀρετῆς ἀπόκρισιν. μή, [75b] ἀλλὰ σύ, ὡς Σώκρατες, εἰπέ. βούλει σοι χαρίσωμαι; πάνυ γε. ἐθελήσεις οὖν καὶ σὺ ἐμοὶ εἰπεῖν περὶ τῆς ἀρετῆς; ἐγωγε. προθυμητέον τοίνυν· ἄξιον γάρ. πάνυ μὲν οὖν. φέρε δή, πειρώμεθά σοι εἰπεῖν τί ἔστιν σχῆμα. σκόπει οὖν εἰ τόδε ἀποδέχῃ αὐτὸ εἶναι· ἔστω γάρ δὴ ἡμῖν τοῦτο σχῆμα, ὁ μόνον τῶν ὅντων τυγχάνει χρώματι ἀεὶ ἐπόμενον. ἵκανῶς σοι, ἡ ἄλλως πως ζητεῖς; ἐγὼ γάρ καν [75c] οὕτως ἀγαπῶν εἴ μοι ἀρετὴν εἴποις. ἀλλὰ τοῦτό γε εὕθεται. εἰεν· εἰ δὲ δὴ τὴν χρόαν τις μὴ φαίη εἰδέναι, ἀλλὰ ὡσαύτως ἀποροῦ ὥσπερ περὶ τοῦ σχῆματος, τί ἀν οἵει σοι ἀποκεκρίσθαι; τάληθῆ ἐγωγε· καὶ εἰ μέν γε τῶν σοφῶν τις εἴη καὶ ἐριστικῶν τε καὶ ἀγωνιστικῶν ὁ ἐρόμενος, εἴποιμ' ἀν αὐτῷ [75d] δτι ἐμοὶ μὲν εἴρηται· εἰ

δὲ μὴ ὄρθως λέγω, σὸν ἔργον λαμβάνειν λόγον καὶ ἐλέγχειν. εἰ δὲ ὥσπερ ἐγώ τε καὶ σὺ νυνὶ φίλοι ὄντες βούλοιντο ἀλλήλοις διαλέγεσθαι, δεῖ δὴ πραφτέρον πῶς καὶ διαλεκτικῶτερον ἀποκρίνεσθαι. ἔστι δὲ Ἰσως τὸ διαλεκτικῶτερον μὴ μόνον τάληθῇ ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ δι’ ἐκείνων ἦν προσομολογῇ εἰδέναι ὁ ἐρωτώμενος. πειράσομαι δὴ καὶ ἐγώ σοι οὕτως εἰπεῖν. λέγε [75e] γάρ μοι· τελευτὴν καλεῖς τι; τοιόνδε λέγω οἶον πέρας καὶ ἔσχατον— πάντα ταῦτα ταύτον τι λέγω· Ἰσως δ’ ἦν ἡμῖν Πρόδικος διαφέροιτο, ἀλλὰ σύ γέ που καλεῖς πεπεράνθαι τι καὶ τετελευτηκέναι— τὸ τοιοῦτον βούλομαι λέγειν, οὐδὲν ποικίλον. ἀλλὰ καλῶ, καὶ οἷμαι μανθάνειν ὃ λέγεις.

St. 76a

[Σωκράτης]: τί δ’; ἐπίπεδον καλεῖς τι, καὶ ἔτερον αὖ στερεόν, οἶον ταῦτα τὰ ἐν ταῖς γεωμετρίαις; ἔγωγε καλῶ. ἢδη τοίνυν ἦν μάθοις μου ἐκ τούτων σχῆμα ὃ λέγω. κατὰ γὰρ παντὸς σχῆματος τοῦτο λέγω, εἰς δὲ τὸ στερεὸν περαίνει, τοῦτ’ εἴναι σχῆμα· ὅπερ ἦν συλλαβὼν εἴποιμι στερεοῦ πέρας σχῆμα εἴναι. τὸ δὲ χρῶμα τί λέγεις, ὡς Σώκρατες; ὑβριστής γ’ εἰ, ὡς Μένων· ἀνδρὶ πρεσβύτῃ πράγματα προστάττεις ἀποκρίνεσθαι, αὐτὸς δὲ οὐκ ἐθέλεις ἀναμνησθεὶς [76b] εἰπεῖν ὅτι ποτε λέγει Γοργίας ἀρετὴν εἴναι. ἀλλ’ ἐπειδάν μοι σὺ τοῦτ’ εἴπης, ὡς Σώκρατες, ἐρῶ σοι. κἀν κατακεκαλυμμένος τις γνοίη, ὡς Μένων, διαλεγομένου σου, ὅτι καλὸς εἴ καὶ ἐρασταί σοι ἔτι εἰσίν. τί δή; ὅτι οὐδὲν ἀλλ’ ἡ ἐπιτάττεις ἐν τοῖς λόγοις, ὅπερ ποιοῦσιν οἱ τρυφῶντες, ἀτε τυραννεύοντες ἔως ἦν ὡρα [76c] ὥσιν, καὶ ἄμα ἐμοῦ Ἰσως κατέγνωκας ὅτι εἰμὶ ἥττων τῶν καλῶν· χαριοῦμαι οὖν σοι καὶ ἀποκρινοῦμαι. πάνυ μὲν οὖν χάρισαι. βούλει οὖν σοι κατὰ Γοργίαν ἀποκρίνωμαι, ἢ ἦν σὺ μάλιστα ἀκολουθήσαις; βούλομαι· πῶς γὰρ οὐ; οὐκοῦν λέγετε ἀπορροάς τινας τῶν ὄντων κατὰ Ἐμπεδοκλέα; σφόδρα γε. καὶ πόρους εἰς οὓς καὶ δι’ ὧν αἱ ἀπορροαὶ πορεύονται; πάνυ γε. καὶ τῶν ἀπορροῶν τὰς μὲν ἀρμόττειν ἐνίοις τῶν [76d] πόρων, τὰς δὲ ἐλάττους ἡ μείζους εἴναι; ἔστι ταῦτα. οὐκοῦν καὶ ὅψιν καλεῖς τι; ἔγωγε. ἐκ τούτων δὴ σύνες ὃ τοι λέγω, ἔφη Πίνδαρος. ἔστιν γὰρ χρόα ἀπορροὴ σχημάτων ὅψει σύμμετρος καὶ αἰσθητός. ἄριστά μοι δοκεῖς, ὡς Σώκρατες, ταύτην τὴν ἀπόκρισιν εἰρήκεναι. Ἰσως γάρ σοι κατὰ συνήθειαν εἴρηται· καὶ ἄμα οἷμαι ἐννοεῖς ὅτι ἔχοις ἦν ἐξ αὐτῆς εἰπεῖν καὶ φωνὴν ὃ ἔστι, καὶ [76e] ὀσμὴν καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν τοιούτων. πάνυ μὲν οὖν τραγικὴ γάρ ἔστιν, ὡς Μένων, ἡ ἀπόκρισις, ὥστε ἀρέσκει σοι μᾶλλον ἡ ἡ περὶ τοῦ σχῆματος. ἔμοιγε. ἀλλ’ οὐκ ἔστιν, ὡς παῖ Ἀλεξιδήμου, ὡς ἐγὼ ἐμαυτὸν πείθω, ἀλλ’ ἐκείνη βελτίων· οἷμαι δὲ οὐδ’ ἦν σοὶ δόξαι, εἰ μή, ὥσπερ χθὲς ἐλεγεῖς, ἀναγκαῖόν σοι ἀπιέναι πρὸ τῶν μυστηρίων, ἀλλ’ εἰ περιμείναις τε καὶ μυηθείης.

St. 77a

[Μένων]: ἀλλὰ περιμένοιμ’ ἦν, ὡς Σώκρατες, εἴ μοι πολλὰ τοιαῦτα λέγοις. ἀλλὰ μὴν προθυμίας γε οὐδὲν ἀπολείψω, καὶ σοῦ ἔνεκα καὶ ἐμαυτοῦ, λέγων τοιαῦτα· ἀλλ’ ὅπως μὴ οὐχ οἶός τ’ ἔσομαι πολλὰ τοιαῦτα λέγειν. ἀλλ’ ἢθι δὴ πειρῶ καὶ σὺ ἐμοὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀποδοῦναι, κατὰ ὅλου εἰπών ἀρετῆς πέρι ὅτι ἔστιν, καὶ παῦσαι πολλὰ ποιῶν ἐκ τοῦ ἐνός, ὅπερ φασὶ τοὺς συντρίβοντάς τι ἐκάστοτε οἱ σκώπτοντες, ἀλλὰ ἔάσας ὅλην καὶ ὑγιῆ εἰπὲ τί ἔστιν ἀρετή. τὰ δέ γε παραδείγματα [77b] παρ’ ἐμοῦ εἰληφας. δοκεῖ τοίνυν μοι, ὡς Σώκρατες, ἀρετὴ εἴναι, καθάπερ ὁ ποιητὴς λέγει, χαίρειν τε καλοῖσι καὶ δύνασθαι· καὶ ἐγὼ τοῦτο λέγω ἀρετὴν, ἐπιθυμοῦντα τῶν καλῶν δυνατὸν εἴναι πορίζεσθαι. ἄρα λέγεις τὸν τῶν καλῶν ἐπιθυμοῦντα ἀγαθῶν ἐπιθυμητὴν εἴναι; μάλιστά γε. ἄρα ὡς ὄντων τινῶν οἱ τῶν κακῶν ἐπιθυμοῦσιν, ἐτέρων δὲ οἱ τῶν ἀγαθῶν; [77c] οὐ πάντες, ὥριστε, δοκοῦσί σοι τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμεῖν; οὐκ ἔμοιγε. ἀλλὰ τινες τῶν κακῶν; ναί.

οἰόμενοι τὰ κακὰ ἀγαθὰ εῖναι, λέγεις, ἢ καὶ γιγνώσκοντες ὅτι κακά ἔστιν ὅμως ἐπιθυμοῦσιν αὐτῶν; ἀμφότερα ἔμοιγε δοκοῦσιν. ἢ γὰρ δοκεῖ τίς σοι, ὡς Μένων, γιγνώσκων τὰ κακὰ ὅτι κακά ἔστιν ὅμως ἐπιθυμεῖν αὐτῶν; μάλιστα. τί ἐπιθυμεῖν λέγεις; ἢ γενέσθαι αὐτῷ; γενέσθαι· τί γὰρ ἄλλο; [77d] πότερον ἡγούμενος τὰ κακὰ ὠφελεῖν ἐκεῖνον ὡς ἀν γένηται, ἢ γιγνώσκων τὰ κακὰ ὅτι βλάπτει ὡς ἀν παρῇ; εἰσὶ μὲν οἱ ἡγούμενοι τὰ κακὰ ὠφελεῖν, εἰσὶν δὲ καὶ οἱ γιγνώσκοντες ὅτι βλάπτει. ἢ καὶ δοκοῦσί σοι γιγνώσκειν τὰ κακὰ ὅτι κακά ἔστιν οἱ ἡγούμενοι τὰ κακὰ ὠφελεῖν; οὐ πάνυ μοι δοκεῖ τοῦτο γε. οὐκοῦν δῆλον ὅτι οὗτοι μὲν οὐ τῶν κακῶν ἐπιθυμοῦσιν, οἱ [77e] ἀγνοοῦντες αὐτά, ἀλλὰ ἐκεῖνων ἀ πόντο ἀγαθὰ εἶναι, ἔστιν δὲ ταῦτα γε κακά· ὥστε οἱ ἀγνοοῦντες αὐτὰ καὶ οἰόμενοι ἀγαθὰ εἶναι δῆλον ὅτι τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμοῦσιν. ἢ οὕ; κινδυνεύουσιν οὗτοί γε. τί δέ; οἱ τῶν κακῶν μὲν ἐπιθυμοῦντες, ὡς φῆς σύ, ἡγούμενοι δὲ τὰ κακὰ βλάπτειν ἐκεῖνον ὡς ἀν γίγνηται, γιγνώσκουσιν δῆπου ὅτι βλαβήσονται ὑπ' αὐτῶν;

St. 78a

[Μένων]: ἀνάγκη. ἀλλὰ τοὺς βλαπτομένους οὗτοι οὐκ οἴονται ἀθλίους εἶναι καθ' ὅσον βλάπτονται; καὶ τοῦτο ἀνάγκη. τοὺς δὲ ἀθλίους οὐ κακοδαίμονας; οἷμαι ἔγωγε. ἔστιν οὖν ὅστις βούλεται ἀθλιος καὶ κακοδαίμων εἶναι; οὐ μοι δοκεῖ, ὡς Σώκρατες. οὐκ ἄρα βούλεται, ὡς Μένων, τὰ κακὰ ούδεις, εἴπερ μὴ βούλεται τοιοῦτος εἶναι. τί γὰρ ἄλλο ἔστιν ἄθλιον εἶναι ἢ ἐπιθυμεῖν τε τῶν κακῶν καὶ κτᾶσθαι; κινδυνεύεις ἀληθῆ [78b] λέγειν, ὡς Σώκρατες· καὶ ούδεις βούλεσθαι τὰ κακά. οὐκοῦν νυνδὴ ἔλεγες ὅτι ἔστιν ἡ ἀρετὴ βούλεσθαι τε τάγαθὰ καὶ δύνασθαι; εἴπον γάρ. οὐκοῦν τοῦ λεχθέντος τὸ μὲν βούλεσθαι πᾶσιν ὑπάρχει, καὶ ταύτη γε οὐδὲν ὁ ἔτερος τοῦ ἔτερου βελτίων; φαίνεται. ἀλλὰ δῆλον ὅτι εἴπερ ἔστι βελτίων ἄλλος ἄλλου, κατὰ τὸ δύνασθαι ἀν εἴη ἀμείνων. πάνυ γε. τοῦτ' ἔστιν ἄρα, ὡς ἔοικε, κατὰ τὸν σὸν λόγον ἀρετή, δύναμις [78c] τοῦ πορίζεσθαι τάγαθά. παντάπασί μοι δοκεῖ, ὡς Σώκρατες, οὕτως ἔχειν ὡς σὺ νῦν ὑπολαμβάνεις. ἴδωμεν δὴ καὶ τοῦτο εἰ ἀληθὲς λέγεις· ἵσως γὰρ ἀν εὖ λέγοις. τάγαθὰ φῆς οἶον τ' εἶναι πορίζεσθαι ἀρετὴν εἶναι; ἔγωγε. ἀγαθὰ δὲ καλεῖς οὐχὶ οἶον ὑγίειάν τε καὶ πλοῦτον; καὶ χρυσίον λέγω καὶ ἀργύριον κτᾶσθαι καὶ τιμὰς ἐν πόλει καὶ ἀρχάς. μὴ ἄλλ' ἄττα λέγεις τάγαθὰ ἢ τὰ τοιαῦτα; οὔκ, ἀλλὰ πάντα [78d] λέγω τὰ τοιαῦτα. εἰλευχρυσίον δὲ δὴ καὶ ἀργύριον πορίζεσθαι ἀρετή ἔστιν, ὡς φησι Μένων ὁ τοῦ μεγάλου βασιλέως πατρικὸς ξένος. πότερον προστιθεῖς τούτῳ τῷ πόρῳ, ὡς Μένων, τὸ δικαίως καὶ ὁσίως, ἢ οὐδέν σοι διαφέρει, ἀλλὰ καὶ ἀδίκως τις αὐτὰ πορίζηται, ὁμοίως σὺ αὐτὰ ἀρετὴν καλεῖς; οὐ δῆπου, ὡς Σώκρατες. ἀλλὰ κακίαν. πάντως δῆπου. δεῖ ἄρα, ὡς ἔοικε, τούτῳ τῷ πόρῳ δικαιοσύνην ἢ σωφροσύνην ἢ ὁσιότητα [78e] προσεῖναι, ἢ ἄλλο τι μόριον ἀρετῆς. εἰ δὲ μή, οὐκ ἔσται ἀρετή, καίπερ ἐκπορίζουσα τάγαθά. πῶς γὰρ ἄνευ τούτων ἀρετὴ γένοιτ' ἄν; τὸ δὲ μὴ ἐκπορίζειν χρυσίον καὶ ἀργύριον, ὅταν μὴ δικαιοι ἢ, μήτε αὐτῷ μήτε ἄλλῳ, οὐκ ἀρετὴ καὶ αὕτη ἔστιν ἡ ἀπορία; φαίνεται.

St. 79a

[Σωκράτης]: οὐδὲν ἄρα μᾶλλον ὁ πόρος τῶν τοιούτων ἀγαθῶν ἢ ἡ ἀπορία ἀρετὴ ἀν εἴη, ἀλλά, ὡς ἔοικεν, ὁ μὲν ἀν μετὰ δικαιοσύνης γίγνηται, ἀρετὴ ἔσται, ὁ δ' ἀν ἄνευ πάντων τῶν τοιούτων, κακία. δοκεῖ μοι ἀναγκαῖον εἶναι ὡς λέγεις. οὐκοῦν τούτων ἔκαστον ὀλίγον πρότερον μόριον ἀρετῆς ἔφαμεν εἶναι, τὴν δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα; ναί. εἴτα, ὡς Μένων, παίζεις πρός με; τί δή, ὡς Σώκρατες; ὅτι ἄρτι ἔμοι δεηθέντος σου μὴ καταγνύναι μηδὲ κερματίζειν τὴν ἀρετήν, καὶ δόντος παραδείγματα καθ' ἂ δέοι ἀποκρίνεσθαι, τούτου μὲν ἡμέλησας, λέγεις δέ μοι ὅτι ἀρετὴ ἔστιν [79b] οἶον τ' εἶναι τάγαθὰ πορίζεσθαι μετὰ

δικαιοσύνης· τοῦτο δὲ φῆς μόριον ἀρετῆς εἶναι; ἔγωγε. οὐκοῦν συμβαίνει ἐξ ὧν σὺ ὅμοιογεῖς, τὸ μετὰ μορίου ἀρετῆς πράττειν ὅτι ἀν πράττῃ, τοῦτο ἀρετὴν εἶναι· τὴν γὰρ δικαιοσύνην μόριον φῆς ἀρετῆς εἶναι, καὶ ἔκαστα τούτων. τί οὖν δὴ τοῦτο λέγω; ὅτι ἐμοῦ δεθέντος ὅλον εἰπεῖν τὴν ἀρετὴν, αὐτὴν μὲν πολλοῦ δεῖς εἰπεῖν ὅτι ἔστιν, πᾶσαν δὲ φῆς πρᾶξιν ἀρετὴν εἶναι, ἔάνπερ μετὰ μορίου ἀρετῆς [79c] πράττηται, ὥσπερ εἰρηκώς ὅτι ἀρετή ἔστιν τὸ ὅλον καὶ ἡδη γνωσομένου ἐμοῦ, καὶ ἐὰν σὺ κατακερματίζης αὐτὴν κατὰ μόρια. δεῖται οὖν σοι πάλιν ἐξ ἀρχῆς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως, ὡς φίλε Μένων, τί ἔστιν ἀρετή, εἰ μετὰ μορίου ἀρετῆς πᾶσα πρᾶξις ἀρετὴ ἄν εἴη; τοῦτο γάρ ἔστιν λέγειν, ὅταν λέγη τις, ὅτι πᾶσα ἡ μετὰ δικαιοσύνης πρᾶξις ἀρετή ἔστιν. ἡ οὐ δοκεῖ σοι πάλιν δεῖσθαι τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως, ἀλλ' οἶει τινὰ εἰδέναι μόριον ἀρετῆς ὅτι ἔστιν, αὐτὴν μὴ εἰδότα; οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ. εἰ [79d] γὰρ καὶ μέμνησαι, ὅτ' ἔγω σοι ἄρτι ἀπεκρινάμην περὶ τοῦ σχήματος, ἀπεβάλλομέν που τὴν τοιαύτην ἀπόκρισιν τὴν διὰ τῶν ἔτι ζητουμένων καὶ μήπω ὡμοιογημένων ἐπιχειροῦσαν ἀποκρίνεσθαι. καὶ ὁρθῶς γε ἀπεβάλλομεν, ὡς Σώκρατες. μὴ τοίνυν, ὡς ἄριστε, μηδὲ σὺ ἔτι ζητουμένης ἀρετῆς ὅλης ὅτι ἔστιν οἶου διὰ τῶν ταύτης μορίων ἀποκρινόμενος δηλώσειν αὐτὴν ὁτῷοῦν, ἡ ἄλλο διτιοῦν τούτω τῷ αὐτῷ τρόπῳ [79e] λέγων, ἀλλὰ πάλιν τῆς αὐτῆς δεήσεσθαι ἐρωτήσεως, τίνος δηντος ἀρετῆς λέγεις ἀ λέγεις· ἡ οὐδέν σοι δοκῶ λέγειν; ἔμοιγε δοκεῖς ὁρθῶς λέγειν. ἀπόκριναι τοίνυν πάλιν ἐξ ἀρχῆς· τί φῆς ἀρετὴν εἶναι καὶ σὺ καὶ ὁ ἔταιρός σου;

St. 80a

[Μένων]: ὡς Σώκρατες, ἥκουον μὲν ἔγωγε πρὶν καὶ συγγενέσθαι σοι ὅτι σὺ οὐδέν ἄλλο ἢ αὐτός τε ἀπορεῖς καὶ τοὺς ἄλλους ποιεῖς ἀπορεῖν· καὶ νῦν, ὡς γέ μοι δοκεῖς, γοητεύεις με καὶ φαρμάττεις καὶ ἀτεχνῶς κατεπάδεις, ὥστε μεστὸν ἀπορίας γεγονέναι. καὶ δοκεῖς μοι παντελῶς, εἰ δεῖ τι καὶ σκῶψαι, ὁμοιότατος εἶναι τό τε εἴδος καὶ τάλλα ταύτη τῇ πλατείᾳ νάρκη τῇ θαλαττίᾳ· καὶ γὰρ αὕτη τὸν ἀεὶ πλησιάζοντα καὶ ἀπόμενον ναρκᾶν ποιεῖ, καὶ σὺ δοκεῖς μοι νῦν ἐμὲ τοιοῦτόν τι πεποιηκέναι, ναρκᾶν· ἀληθῶς γὰρ ἔγωγε καὶ τὴν [80b] ψυχὴν καὶ τὸ στόμα ναρκῶ, καὶ οὐκ ἔχω ὅτι ἀποκρίνωμαί σοι. καίτοι μυριάκις γε περὶ ἀρετῆς παμπόλλους λόγους εἰρηκα καὶ πρὸς πολλούς, καὶ πάνυ εὔ, ὡς γε ἔμαυτῷ ἐδόκουν· νῦν δὲ οὐδ' ὅτι ἔστιν τὸ παράπαν ἔχω εἰπεῖν. καί μοι δοκεῖς εὔ βουλεύεσθαι οὐκ ἐκπλέων ἐνθένδε οὐδ' ἀποδημῶν· εἰ γὰρ ξένος ἐν ἄλλῃ πόλει τοιαῦτα ποιοῖς, τάχ' ἀν ὡς γόης ἀπαχθείης. πανοῦργος εἴ, ὡς Μένων, καὶ ὀλίγου ἐξηπάτησάς με. τί μάλιστα, ὡς Σώκρατες; γιγνώσκω [80c] οὖ ἔνεκά με ἥκασας. τίνος δὴ οἶει; ἵνα σε ἀντεικάσω. ἔγὼ δὲ τοῦτο οἶδα περὶ πάντων τῶν καλῶν, ὅτι χαίρουσιν εἰκαζόμενοι— λυσιτελεῖ γὰρ αὐτοῖς· καλαὶ γὰρ οἴμαι τῶν καλῶν καὶ αἱ εἰκόνες— ἀλλ' οὐκ ἀντεικάσομαί σε. ἔγὼ δέ, εἰ μὲν ἡ νάρκη αὐτὴ ναρκῶσα οὕτω καὶ τοὺς ἄλλους ποιεῖ ναρκᾶν, ἔοικα αὐτῇ· εἰ δὲ μή, οὐ. οὐ γὰρ εύπορῶν αὐτὸς τοὺς ἄλλους ποιῶ ἀπορεῖν. [80d] καὶ νῦν περὶ ἀρετῆς ὃ ἔστιν ἔγὼ μὲν οὐκ οἶδα, σὺ μέντοι ἵσως πρότερον μὲν ἥδησθα πρὶν ἐμοῦ ἀψασθαι, νῦν μέντοι ὅμοιος εἴ οὐκ εἰδότι. ὅμως δὲ ἐθέλω μετὰ σοῦ σκέψασθαι καὶ συζητῆσαι ὅτι ποτέ ἔστιν. καὶ τίνα τρόπον ζητήσεις, ὡς Σώκρατες, τοῦτο ὃ μὴ οἶσθα τὸ παράπαν ὅτι ἔστιν; ποῖον γὰρ ὃν οὐκ οἶσθα προθέμενος ζητήσεις; ἡ εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐντύχοις αὐτῷ, πῶς εἴσῃ ὅτι τοῦτο ἔστιν ὃ σὺ οὐκ ἥδησθα; μανθάνω [80e] οἶον βούλει λέγειν, ὡς Μένων. ὁρᾶς τοῦτον ὡς ἐριστικὸν λόγον κατάγεις, ὡς οὐκ ἄρα ἔστιν ζητεῖν ἀνθρώπῳ οὔτε ὃ οἶδε οὔτε ὃ μὴ οἶδε; οὔτε γὰρ ἄν ὃ γε οἶδεν ζητοῖ— οἶδεν γάρ, καὶ οὐδὲν δεῖ τῷ γε τοιούτῳ ζητήσεως— οὔτε ὃ μὴ οἶδεν—

ούδε γάρ οἶδεν ὅτι ζητήσει.

St. 81a

[Μένων]: ούκοῦν καλῶς σοι δοκεῖ λέγεσθαι ὁ λόγος οὗτος, ὡς Σώκρατες; οὐκ ἔμοιγε. ἔχεις λέγειν ὅπῃ; ἔγωγε· ἀκήκοα γάρ ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν σοφῶν περὶ τὰ θεῖα πράγματα— τίνα λόγον λεγόντων; ἀληθῆ, ἔμοιγε δοκεῖν, καὶ καλόν. τίνα τοῦτον, καὶ τίνες οἱ λέγοντες; οἱ μὲν λέγοντές εἰσι τῶν Ἱερέων τε καὶ τῶν Ἱερειῶν ὅσοις μεμέληκε περὶ ὧν μεταχειρίζονται λόγον οἵοις τ' εἴναι διδόναι. [81b] λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν ὅσοι θεῖοί είσιν. ἂν δὲ λέγουσιν, ταυτὶ ἔστιν· ἀλλὰ σκόπει εἴς σοι δοκοῦσιν ἀληθῆ λέγειν. φασὶ γάρ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἴναι ἀθάνατον, καὶ τοτὲ μὲν τελευτᾶν— ὃ δὴ ἀποθνήσκειν καλοῦσι— τοτὲ δὲ πάλιν γίγνεσθαι, ἀπόλλυσθαι δ' οὐδέποτε· δεῖν δὴ διὰ ταῦτα ὡς ὄσιώτατα διαβιῶνται τὸν βίον· οἶσιν γάρ ἄν—

Φερσεφόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος
δέξεται, εἰς τὸν ὕπερθεν ἄλιον κείνων ἐνάτῳ ἔτει
ἀνδιδοῦ ψυχὰς πάλιν,
ἐκ τῶν βασιλῆς ἀγαυοὶ¹
καὶ σθένει κραιπνὸι σοφίᾳ τε μέγιστοι
ἄνδρες αὔξοντ'. ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἥρωες ἀγνοὶ πρὸς ἀνθρώπων
καλεῦνται.

Pind. fr. 133 Bergk

[Σωκράτης]: ἄτε οὖν ἡ ψυχὴ ἀθάνατός τε οὖσα καὶ πολλάκις γεγονυῖα, καὶ ἐωρακυῖα καὶ τὰ ἐνθάδε καὶ τὰ ἐν Ἀΐδου καὶ πάντα χρήματα, οὐκ ἔστιν ὅτι οὐ μεμάθηκεν· ὥστε οὐδὲν θαυμαστὸν καὶ περὶ ἀρετῆς καὶ περὶ ἄλλων οἴόν τ' εἴναι αὐτὴν ἀναμνησθῆναι, ἢ γε καὶ πρότερον ἡπίστατο. ἄτε γάρ τῆς φύσεως ἀπάσης [81d] συγγενοῦς οὕσης, καὶ μεμαθηκυίας τῆς ψυχῆς ἀπαντα, οὐδὲν κωλύει ἐν μόνον ἀναμνησθέντα— ὃ δὴ μάθησιν καλοῦσιν ἀνθρωποι— τάλλα πάντα αὐτὸν ἀνευρεῖν, ἐάν τις ἀνδρεῖος ἦν καὶ μὴ ἀποκάμνη ζητῶν· τὸ γάρ ζητεῖν ἄρα καὶ τὸ μανθάνειν ἀνάμνησις ὅλον ἔστιν. οὔκουν δεῖ πείθεσθαι τούτῳ τῷ ἐριστικῷ λόγῳ οὗτος μὲν γάρ ἀν ἡμᾶς ἀργοὺς ποιήσειν καὶ ἔστιν τοῖς μαλακοῖς τῶν ἀνθρώπων ἥδὺς ἀκοῦσαι, δεῖ δὲ [81e] ἐργατικούς τε καὶ ζητητικοὺς ποιεῖ· ὡς ἐγὼ πιστεύων ἀληθεῖ εἴναι ἐθέλω μετὰ σοῦ ζητεῖν ἀρετὴν ὅτι ἔστιν. ναί, ὡς Σώκρατες· ἀλλὰ πῶς λέγεις τοῦτο, ὅτι οὐ μανθάνομεν, ἀλλὰ ἦν καλοῦμεν μάθησιν ἀνάμνησίς ἔστιν; ἔχεις με τοῦτο διδάξαι ὡς οὕτως ἔχει;

St. 82a

[Σωκράτης]: καὶ ἄρτι εἶπον, ὡς Μένων, ὅτι πανούργος εἴ, καὶ νῦν ἔρωτᾶς εἰ ἔχω σε διδάξαι, δος οὐ φημι διδαχὴν εἴναι ἀλλ' ἀνάμνησιν, ἵνα δὴ εὐθὺς φαίνωμαι αὐτὸς ἔμαυτῷ τάναντία λέγων. οὐ μὰ τὸν Δία, ὡς Σώκρατες, οὐ πρὸς τοῦτο βλέψας εἶπον, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἔθους· ἀλλ' εἴ πῶς μοι ἔχεις ἐνδείξασθαι ὅτι ἔχει ὕσπερ λέγεις, ἔνδειξαι. ἀλλ' ἔστι μὲν οὐ βάριον, ὅμως δὲ ἐθέλω προθυμηθῆναι σοῦ ἔνεκα. ἀλλὰ μοι προσκάλεσον τῶν πολλῶν ἀκολούθων [82b] τουτωνὶ τῶν σαυτοῦ ἔνα, ὃντινα βούλει, ἵνα ἐν τούτῳ σοι ἐπιδείξωμαι. πάνυ γε. δεῦρο πρόσελθε. Ἐλλην μέν ἔστι καὶ ἐλληνίζει; πάνυ γε σφόδρα, οἰκογενής γε. πρόσεχε δὴ τὸν νοῦν ὅπότερ' ἄν σοι φαίνηται, ἢ ἀναμιμνησκόμενος ἢ μανθάνων παρ' ἔμοι. ἀλλὰ προσέξω. εἰπὲ δῆ μοι, ὡς παῖ, γιγνώσκεις τετράγωνον χωρίον ὅτι τοιοῦτόν ἔστιν; ἔγωγε. ἔστιν οὖν τετράγωνον [82c] χωρίον ἵσας ἔχον τὰς γραμμὰς ταύτας πάσας, τέτταρας οὕσας;

πάνυ γε. ού καὶ ταυτασὶ τὰς διὰ μέσου ἔστιν ἵσας ἔχον; ναί. οὐκοῦν εἴη ἀν τοιοῦτον χωρίον καὶ μεῖζον καὶ ἔλαττον; πάνυ γε. εἰ οὖν εἴη αὕτη ἡ πλευρὰ δυοῖν ποδοῖν καὶ αὕτη δυοῖν, πόσων ἀν εἴη ποδῶν τὸ ὅλον; ὥδε δὲ σκόπει· εἰ ἦν ταύτη δυοῖν ποδοῖν, ταύτη δὲ ἐνὸς ποδὸς μόνον, ἄλλο τι ἄπαξ ἀν ἦν δυοῖν ποδοῖν τὸ χωρίον; ναί. [82d] ἐπειδὴ δὲ δυοῖν ποδοῖν καὶ ταύτη, ἄλλο τι ἡ δις δυοῖν γίγνεται; γίγνεται. δυοῖν ἄρα δις γίγνεται ποδῶν; ναί. πόσοι οὖν εἰσιν οἱ δύο δις πόδες; λογισάμενος εἰπε. τέτταρες, ὡς Σώκρατες. οὐκοῦν γένοιτ’ ἀν τούτου τοῦ χωρίου ἔτερον διπλάσιον, τοιοῦτον δέ, ἵσας ἔχον πάσας τὰς γραμμὰς ὕσπερ τοῦτο; ναί. πόσων οὖν ἔσται ποδῶν; ὀκτώ. φέρε δή, πειρῶ μοι εἰπεῖν πηλίκη τις ἔσται [82e] ἐκείνου ἡ γραμμὴ ἐκάστη. ἡ μὲν γὰρ τοῦδε δυοῖν ποδοῖν· τί δὲ ἡ ἐκείνου τοῦ διπλασίου; δῆλον δή, ὡς Σώκρατες, ὅτι διπλασία. ὁρᾶς, ὡς Μένων, ὡς ἐγὼ τοῦτον οὐδὲν διδάσκω, ἀλλ’ ἐρωτῶ πάντα; καὶ νῦν οὗτος οἰεται εἰδέναι ὅποια ἔστιν ἀφ’ ἧς τὸ ὀκτώπουν χωρίον γενήσεται· ἡ οὐ δοκεῖ σοι; ἔμοιγε. οἶδεν οὖν; οὐ δῆτα. οἰεται δέ γε ἀπὸ τῆς διπλασίας; ναί.

St. 83a

[Σωκράτης]: Θεῶ δὴ αὐτὸν ἀναμιμνησκόμενον ἐφεξῆς, ὡς δεῖ ἀναμιμνήσκεσθαι. σὺ δέ μοι λέγε· ἀπὸ τῆς διπλασίας γραμμῆς φῆς τὸ διπλάσιον χωρίον γίγνεσθαι; τοιόνδε λέγω, μὴ ταύτη μὲν μακρόν, τῇ δὲ βραχύ, ἀλλὰ ἵσον πανταχῇ ἔστω ὕσπερ τουτί, διπλάσιον δὲ τοῦτου, ὀκτώπουν· ἀλλ’ ὅρα εἰ ἔτι σοι ἀπὸ τῆς διπλασίας δοκεῖ ἔσεσθαι. ἔμοιγε. οὐκοῦν διπλασία αὕτη ταύτης γίγνεται, ἀν ἐτέραν τοσαύτην προσθῶμεν ἐνθένδε; πάνυ γε. ἀπὸ ταύτης δή, φής, ἔσται τὸ ὀκτώπουν χωρίον, ἀν τέτταρες τοσαῦται γένωνται; [83b] ναί. ἀναγραψώμεθα δὴ ἀπ’ αὐτῆς ἵσας τέτταρας. ἄλλο τι ἡ τουτὶ ἀν εἴη ὃ φῆς τὸ ὀκτώπουν εἶναι; πάνυ γε. οὐκοῦν ἐν αὐτῷ ἔστιν ταυτὶ τέτταρα, ὡν ἔκαστον ἵσον τούτῳ ἔστιν τῷ τετράποδι; ναί. πόσον οὖν γίγνεται; οὐ τετράκις τοσοῦτον; πῶς δ’ οὐ; διπλάσιον οὖν ἔστιν τὸ τετράκις τοσοῦτον; οὐ μὰ Δία. ἀλλὰ ποσαπλάσιον; τετραπλάσιον. ἀπὸ τῆς διπλασίας ἄρα, [83c] ὡς παῖ, οὐ διπλάσιον ἀλλὰ τετραπλάσιον γίγνεται χωρίον. ἀληθῆ λέγεις. τεττάρων γὰρ τετράκις ἔστιν ἐκκαίδεκα. οὐχί; ναί. ὀκτώπουν δ’ ἀπὸ ποίας γραμμῆς; οὐχὶ ἀπὸ μὲν ταύτης τετραπλάσιον; φημί. τετράπουν δὲ ἀπὸ τῆς ἡμισέας ταυτησὶ τουτί; ναί. εἰεῖν· τὸ δὲ ὀκτώπουν οὐ τοῦδε μὲν διπλάσιον ἔστιν, τούτου δὲ ἡμισυ; ναί. οὐκ ἀπὸ μὲν μείζονος ἔσται ἡ τοσαύτης γραμμῆς, ἀπὸ ἐλάττονος δὲ ἡ τοσησδί; [83d] ἡ οὐ; ἔμοιγε δοκεῖ οὕτω. καλῶς· τὸ γάρ σοι δοκοῦν τοῦτο ἀποκρίνου. καὶ μοι λέγε· οὐχ ἡδε μὲν δυοῖν ποδοῖν ἦν, ἡ δὲ τεττάρων; ναί. δεῖ ἄρα τὴν τοῦ ὀκτώποδος χωρίου γραμμὴν μείζω μὲν εἶναι τῆσδε τῆς δίποδος, ἐλάττω δὲ τῆς τετράποδος. δεῖ. πειρῶ [83e] δὴ λέγειν πηλίκην τινὰ φῆς αὐτὴν εἶναι. τρίποδα. οὐκοῦν ἄνπερ τρίπους ἦ, τὸ ἡμισυ ταύτης προσληψόμεθα καὶ ἔσται τρίπους; δύο μὲν γὰρ οἵδε, ὁ δὲ εἰς· καὶ ἐνθένδε ὕσαύτως δύο μὲν οἵδε, ὁ δὲ εἰς· καὶ γίγνεται τοῦτο τὸ χωρίον ὃ φής. ναί. οὐκοῦν ἀν ἡ τῆσδε τριῶν καὶ τῆσδε τριῶν, τὸ ὅλον χωρίον τριῶν τρὶς ποδῶν γίγνεται; φαίνεται. τρεῖς δὲ τρὶς πόσοι εἰσὶ πόδες; ἐννέα. ἔδει δὲ τὸ διπλάσιον πόσων εἶναι ποδῶν; ὀκτώ. οὐδ’ ἄρ’ ἀπὸ τῆς τρίποδός πω τὸ ὀκτώπουν χωρίον γίγνεται. οὐ δῆτα.

St. 84a

[Σωκράτης]: ἀλλ’ ἀπὸ ποίας; πειρῶ ἡμῖν εἰπεῖν ἀκριβῶς· καὶ εἰ μὴ βιούλει ἀριθμεῖν, ἀλλὰ δεῖξον ἀπὸ ποίας. ἀλλὰ μὰ τὸν Δία, ὡς Σώκρατες, ἔγωγε οὐκ οἶδα. ἐννοεῖς αὖ, ὡς Μένων, οὗ ἔστιν ἡδη βαδίζων ὅδε τοῦ ἀναμιμνήσκεσθαι; ὅτι τὸ μὲν πρῶτον ἡδει μὲν οὕ, ἡτις ἔστιν ἡ τοῦ ὀκτώποδος χωρίου γραμμή, ὕσπερ οὐδὲ νῦν πω οἶδεν, ἀλλ’ οὖν ὥετό γ’ αὐτὴν τότε εἰδέναι, καὶ θαρραλέως ἀπεκρίνετο ὡς εἰδώς, καὶ οὐχ ἡγεῖτο ἀπορεῖν· νῦν δὲ ἡγεῖται ἀπορεῖν [84b] ἡδη, καὶ ὕσπερ οὐκ οἶδεν,

ούδ' οἰεται εἰδέναι. ἀληθῆ λέγεις. ούκοῦν νῦν βέλτιον ἔχει περὶ τὸ πρᾶγμα ὃ οὐκ ἥδει; καὶ τοῦτό μοι δοκεῖ. ἀπορεῖν οὖν αὐτὸν ποιήσαντες καὶ ναρκᾶν ὕσπερ ἡ νάρκη, μῶν τι ἐβλάψαμεν; οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ. προύργου γοῦν τι πεποιήκαμεν, ὡς ἔοικε, πρὸς τὸ ἔξευρεῖν ὅπῃ ἔχει· νῦν μὲν γὰρ καὶ ζητήσειν ἀν ἥδεως οὐκ εἰδώς, τότε δὲ ῥαδίως ἀν καὶ πρὸς πολλοὺς καὶ πολλάκις ὤετ' [84c] ἀν εὗ λέγειν περὶ τοῦ διπλασίου χωρίου, ὡς δεῖ διπλασίαν τὴν γραμμὴν ἔχειν μήκει. ἔοικεν. οἵει οὖν ἀν αὐτὸν πρότερον ἐπιχειρῆσαι ζητεῖν ἢ μανθάνειν τοῦτο ὃ ὠετο εἰδέναι οὐκ εἰδώς, πρὶν εἰς ἀπορίαν κατέπεσεν ἡγησάμενος μὴ εἰδέναι, καὶ ἐπόθησεν τὸ εἰδέναι; οὕ μοι δοκεῖ, ὡς Σώκρατες. ὤνητο ἄρα ναρκήσας; δοκεῖ μοι. σκέψαι δὴ ἐκ ταύτης τῆς ἀπορίας ὅτι καὶ ἀνευρήσει ζητῶν μετ' ἔμοι, οὐδὲν ἀλλ' ἢ ἐρωτῶντος ἔμοι καὶ οὐ διδάσκοντος· φύλαττε [84d] δὲ ἄν που εὔρης με διδάσκοντα καὶ διεξιόντα αὐτῷ, ἀλλὰ μὴ τὰς τούτου δόξας ἀνερωτῶντα. λέγε γάρ μοι σύ· οὐ τὸ μὲν τετράπουν τοῦτο ἡμῖν ἔστι χωρίον; μανθάνεις; ἔγωγε. ἔτερον δὲ αὐτῷ προσθεῖμεν ἀν τουτὶ ἵσον; ναί. καὶ τρίτον τόδε ἵσον ἐκατέρω τούτων; ναί. ούκοῦν προσαναπληρωσαίμεθ' ἀν τὸ ἐν τῇ γωνίᾳ τόδε; πάνυ γε. ἄλλο τι οὖν γένοιτ' ἀν τέτταρα ἵσα χωρία [84e] τάδε; ναί. τί οὖν; τὸ ὄλον τόδε ποσαπλάσιον τοῦδε γίγνεται; τετραπλάσιον. ἔδει δέ γε διπλάσιον ἡμῖν γενέσθαι· ἢ οὐ μέμνησαι; πάνυ γε.

St. 85a

[Σωκράτης]: ούκοῦν ἔστιν αὕτη γραμμὴ ἐκ γωνίας εἰς γωνίαν τινὰ τέμνουσα δίχα ἔκαστον τούτων τῶν χωρίων; ναί. ούκοῦν τέτταρες αὗται γίγνονται γραμμαὶ ἵσαι, περιέχουσαι τουτὶ τὸ χωρίον; γίγνονται γάρ. σκόπει δή· πηλίκον τί ἔστιν τοῦτο τὸ χωρίον; οὐ μανθάνω. οὐχὶ τεττάρων ὄντων τούτων ἡμισυ ἐκάστου ἐκάστη ἢ γραμμὴ ἀποτέμηκεν ἐντός; ἢ οὐ; ναί. πόσα οὖν τηλικαῦτα ἐν τούτῳ ἔνεστιν; τέτταρα. πόσα δὲ ἐν τῷδε; δύο. τὰ δὲ τέτταρα τοῖν δυοῖν τί ἔστιν; διπλάσια. τόδε οὖν ποσάπουν [85b] γίγνεται; δικτώπουν. ἀπὸ ποίας γραμμῆς; ἀπὸ ταύτης. ἀπὸ τῆς ἐκ γωνίας εἰς γωνίαν τεινούσης τοῦ τετράποδος; ναί. καλοῦσιν δέ γε ταύτην διάμετρον οἱ σοφισταί· ὥστ' εἰ ταύτη διάμετρος ὄνομα, ἀπὸ τῆς διαμέτρου ἀν, ὡς σὺ φής, ὡς παῖ Μένωνος, γίγνοιτ' ἀν τὸ διπλάσιον χωρίον. πάνυ μὲν οὖν, ὡς Σώκρατες. τί σοι δοκεῖ, ὡς Μένων; ἔστιν ἡντινα δόξαν οὐχ αὐτοῦ οὗτος ἀπεκρίνατο; οὕκ, [85c] ἀλλ' ἔαυτοῦ. καὶ μὴν οὐκ ἦδει γε, ὡς ἔφαμεν ὀλίγον πρότερον. ἀληθῆ λέγεις. ἐνῆσαν δέ γε αὐτῷ αὗται αἱ δόξαι· ἢ οὐ; ναί. τῷ οὐκ εἰδότι ἄρα περὶ ὧν ἀν μὴ εἰδῆ ἔνεισιν ἀληθεῖς δόξαι περὶ τούτων ὧν οὐκ οἶδε; φαίνεται. καὶ νῦν μέν γε αὐτῷ ὕσπερ ὄναρ ἄρτι ἀνακεκίνηται αἱ δόξαι αὗται· εἰ δὲ αὐτόν τις ἀνερήσεται πολλάκις τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ πολλαχῆ, οἴσθ' ὅτι τελευτῶν οὐδενὸς ἥττον ἀκριβῶς ἐπιστήσεται [85d] περὶ τούτων. ἔοικεν. ούκοῦν οὐδενὸς διδάξαντος ἀλλ' ἐρωτήσαντος ἐπιστήσεται, ἀναλαβὼν αὐτὸς ἔξ αὐτοῦ τὴν ἐπιστήμην; ναί. τὸ δὲ ἀναλαμβάνειν αὐτὸν ἐν αὐτῷ ἐπιστήμην οὐκ ἀναμιμνήσκεσθαί ἔστιν; πάνυ γε. ἄρ' οὖν οὐ τὴν ἐπιστήμην, ἥν νῦν οὗτος ἔχει, ἥτοι ἔλαβέν ποτε ἢ ἀεὶ εἶχεν; ναί. ούκοῦν εἰ μὲν ἀεὶ εἶχεν, ἀεὶ καὶ ἥν ἐπιστήμων· εἰ δὲ ἔλαβέν ποτε, οὐκ ἀν ἔν γε τῷ νῦν βίῳ εἰληφώς εἴη. ἢ δεδίδαχέν [85e] τις τοῦτον γεωμετρεῖν; οὗτος γὰρ ποιήσει περὶ πάσης γεωμετρίας ταύτα ταῦτα, καὶ τῶν ἄλλων μαθημάτων ἀπάντων. ἔστιν οὖν δόστις τοῦτον πάντα δεδίδαχεν; δίκαιος γάρ που εἴ εἰδέναι, ἄλλως τε ἐπειδὴ ἐν τῇ σῇ οἰκίᾳ γέγονεν καὶ τέθραπται. ἀλλ' οἶδα ἔγωγε ὅτι οὐδεὶς πώποτε ἐδίδαξεν. ἔχει δὲ ταύτας τὰς δόξας, ἢ οὐχί; ἀνάγκη, ὡς Σώκρατες, φαίνεται.

St. 86a

[Σωκράτης]: εἰ δὲ μὴ ἐν τῷ νῦν βίῳ λαβών, οὐκ ἦδη τοῦτο δῆλον, ὅτι ἐν ἄλλῳ τινὶ

χρόνω είχε καὶ ἐμεμαθήκει; φαίνεται. ούκοῦν οὗτός γέ ἐστιν ὁ χρόνος ὅτ' οὐκ ἦν ἄνθρωπος; ναί. εἰ οὖν ὅν τ' ἂν ἦ χρόνον καὶ ὅν μὴ ἦ ἄνθρωπος, ἐνέσονται αὐτῷ ἀληθεῖς δόξαι, αἱ ἐρωτήσει ἐπεγερθεῖσαι ἐπιστῆμαι γίγνονται, ἃρ' οὖν τὸν ἀεὶ χρόνον μεμαθηκοῦα ἐσται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ; δῆλον γὰρ ὅτι τὸν πάντα χρόνον ἐστιν ἡ οὐκ ἐστιν ἄνθρωπος. φαίνεται. ούκοῦν [86b] εἰ ἀεὶ ἡ ἀληθεία ἡμῖν τῶν ὄντων ἐστὶν ἐν τῇ ψυχῇ, ἀθάνατος ἂν ἡ ψυχὴ εἴη, ὥστε θαρροῦντα χρὴ δὲ μὴ τυγχάνεις ἐπιστάμενος νῦν— τοῦτο δὲ ἐστὶν δὲ μὴ μεμνημένος— ἐπιχειρεῖν ζητεῖν καὶ ἀναμιμνήσκεσθαι; εὖ μοι δοκεῖς λέγειν, ὡς Σώκρατες, οὐκ οἶδ' ὅπως. καὶ γὰρ ἔγὼ ἐμοί, ὡς Μένων. καὶ τὰ μέν γε ἄλλα οὐκ ἂν πάνυ ὑπὲρ τοῦ λόγου δισχυρισάμην· ὅτι δὲ οἰόμενοι δεῖν ζητεῖν ἀ μή τις οἶδεν βελτίους ἂν εἴμεν καὶ ἀνδρικώτεροι καὶ ἡττον ἀργοὶ ἢ εἰ οἰούμεθα ἀ μὴ ἐπιστάμεθα μηδὲ δυνατὸν [86c] εἶναι εὑρεῖν μηδὲ δεῖν ζητεῖν, περὶ τούτου πάνυ ἂν διαμαχούμεν, εἰ οἶός τε εἴην, καὶ λόγω καὶ ἔργῳ. καὶ τοῦτο μέν γε δοκεῖς μοι εὖ λέγειν, ὡς Σώκρατες. βούλει οὖν, ἐπειδὴ ὁμονοοῦμεν ὅτι ζητητέον περὶ οὗ μή τις οἶδεν, ἐπιχειρήσωμεν κοινῇ ζητεῖν τί ποτ' ἐστὶν ἀρετή; πάνυ μὲν οὖν οὐ μέντοι, ὡς Σώκρατες, ἀλλ' ἔγωγε ἐκεῖνο ἂν ἡδιστα, ὅπερ ἡρόμην τὸ πρῶτον, καὶ σκεψαίμην καὶ ἀκούσαιμι, πότερον ὡς διδακτῷ δοκεῖν τοῖς ἀνθρώποις τῆς ἀρετῆς. ἀλλ' εἰ μὲν ἔγὼ ἥρχον, ὡς Μένων, μὴ μόνον ἐμαυτοῦ ἄλλὰ καὶ σοῦ, οὐκ ἂν ἐσκεψάμεθα πρότερον εἴτε διδακτὸν εἴτε οὐ διδακτὸν ἡ ἀρετή, πρὶν ὅτι ἐστὶν πρῶτον ἐζητήσαμεν αὐτό· ἐπειδὴ δὲ σὺ σαυτοῦ μὲν οὐδὲ ἐπιχειρεῖς ἄρχειν, ἵνα δὴ ἐλεύθερος ἦς, ἐμοῦ δὲ ἐπιχειρεῖς τε ἄρχειν καὶ ἄρχεις, συγχωρήσομαί σοι— τί γὰρ χρὴ ποιεῖν; —ἔοικεν οὖν σκεπτέον εἶναι [86e] ποιόν τί ἐστιν δὲ μήπω ξιμεν ὅτι ἐστίν. εἰ μή τι οὖν ἄλλὰ σμικρόν γέ μοι τῆς ἀρχῆς χάλασον, καὶ συγχώρησον ἔξ ύποθέσεως αὐτὸ σκοπεῖσθαι, εἴτε διδακτόν ἐστιν εἴτε ὄπωσοῦν.

St. 87a

[Σωκράτης]: λέγω δὲ τὸ ἔξ ύποθέσεως ὡδε, ὕσπερ οἱ γεωμέτραι πολλάκις σκοποῦνται, ἐπειδάν τις ἔρηται αὐτούς, οἷον περὶ χωρίου, εἰ οἶόν τε ἐς τόνδε τὸν κύκλον τόδε τὸ χωρίον τρίγωνον ἐνταθῆναι, εἴποι ἂν τις ὅτι οὕπω οἶδα εἰ ἐστιν τοῦτο τοιοῦτον, ἀλλ' ὕσπερ μέν τινα ὑπόθεσιν προύργου οἶμαι ἔχειν πρὸς τὸ πρᾶγμα τοιάνδε· εἰ μέν ἐστιν τοῦτο τὸ χωρίον τοιοῦτον οἶον παρὰ τὴν δοθεῖσαν αὐτοῦ γραμμὴν παρατείναντα ἐλλείπειν τοιούτῳ χωρίῳ οἶον ἂν αὐτὸ τὸ παρατεταμένον ἦ, ἀλλο τι συμβαίνειν μοι δοκεῖ, καὶ ἀλλο αὖ, εἰ ἀδύνατόν ἐστιν ταῦτα παθεῖν. ύποθέμενος οὖν ἐθέλω εἰπεῖν [87b] σοι τὸ συμβαῖνον περὶ τῆς ἐντάσεως αὐτοῦ εἰς τὸν κύκλον, εἴτε ἀδύνατον εἴτε μή. οὕτω δὴ καὶ περὶ ἀρετῆς ήμεῖς, ἐπειδὴ οὐκ ξιμεν οὕθ' ὅτι ἐστὶν οὕθ' ύποιόν τι, ύποθέμενοι αὐτὸ σκοπῶμεν εἴτε διδακτὸν εἴτε οὐ διδακτόν ἐστιν, ὡδε λέγοντες· εἰ ποιόν τί ἐστιν τῶν περὶ τὴν ψυχὴν ὄντων ἀρετή, διδακτὸν ἂν εἴη ἷ οὐ διδακτόν; πρῶτον μὲν δὴ εἰ ἐστιν ἀλλοῖον ἷ οἶον ἐπιστήμη, ἄρα διδακτὸν ἷ οὐ, ἷ δὲ νυνδὴ ἐλέγομεν, ἀναμνηστόν— διαφερέτω δὲ μηδὲν ήμῖν ύποτέρῳ [87c] ἂν τῷ ὄνόματι χρώμεθα— ἀλλ' ἄρα διδακτόν; ἷ τοῦτο γε παντὶ δῆλον, ὅτι οὐδὲν ἄλλο διδάσκεται ἄνθρωπος ἷ ἐπιστήμην; ἔμοιγε δοκεῖ. εἰ δέ γ' ἐστὶν ἐπιστήμη τις ἷ ἀρετή, δῆλον ὅτι διδακτὸν ἂν εἴη. πῶς γὰρ οὐ; τούτου μὲν ἄρα ταχὺ ἀπηλλάγμεθα, ὅτι τοιοῦδε μὲν ὄντος διδακτόν, τοιοῦδε δ' οὕ. πάνυ γε. τὸ δὴ μετὰ τοῦτο, ὡς ἔοικε, δεῖ σκέψασθαι πότερόν ἐστιν ἐπιστήμη ἷ ἀρετὴ ἷ ἀλλοῖον ἐπιστήμης. ἔμοιγε [87d] δοκεῖ τοῦτο μετὰ τοῦτο σκεπτέον εἶναι. τί δὲ δή; ἄλλο τι ἷ ἀγαθὸν αὐτό φαμεν εἶναι τὴν ἀρετήν, καὶ αὕτη ἷ ύπόθεσις μένει ήμῖν, ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι; πάνυ μὲν οὖν. ούκοῦν εἰ μέν τις ἐστιν ἀγαθὸν καὶ ἄλλο χωριζόμενον ἐπιστήμης, τάχ' ἂν εἴη ἷ ἀρετὴ οὐκ ἐπιστήμη τις·

εὶ δὲ μηδέν ἐστιν ἀγαθὸν ὃ οὐκ ἐπιστήμη περιέχει, ἐπιστήμην ἄν τιν' αὐτὸν ὑποπτεύοντες εἶναι ὄρθως ὑποπτεύοιΜΕΝ. ἔστι ταῦτα. καὶ μὴν ἀρετὴ [87e] γ' ἐσμὲν ἀγαθοί; ναί. εὶ δὲ ἀγαθοί, ὡφέλιμοι· πάντα γὰρ τάγαθὰ ὡφέλιμα. οὐχί; ναί. καὶ ή ἀρετὴ δὴ ὡφέλιμόν ἐστιν; ἀνάγκη ἐκ τῶν ὡμολογημένων. σκεψώμεθα δὴ καθ' ἔκαστον ἀναλαμβάνοντες ποῖά ἐστιν ἀ ἡμᾶς ὡφελεῖ. ὑγίεια, φαμέν, καὶ ισχὺς καὶ κάλλος καὶ πλοῦτος δῆτα ταῦτα λέγομεν καὶ τὰ τοιαῦτα ὡφέλιμα. οὐχί; ναί.

St. 88a

[Σωκράτης]: ταῦτα δὲ ταῦτά φαμεν ἐνίστε καὶ βλάπτειν· ἢ σὺ ἄλλως φὰς ἢ οὕτως; οὐκ, ἀλλ' οὕτως. σκόπει δῆτα τί ἐκάστου τούτων ἡγῆται, ὡφελεῖ ἡμᾶς, καὶ δταν τί, βλάπτει; ἀρ' οὐχ δταν μὲν ὄρθη χρῆσις, ὡφελεῖ, δταν δὲ μή, βλάπτει; πάνυ γε. ἔτι τοίνυν καὶ τὰ κατὰ τὴν ψυχὴν σκεψώμεθα. σωφροσύνην τι καλεῖς καὶ δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν καὶ εὔμαθίαν καὶ μνήμην καὶ μεγαλοπρέπειαν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα; [88b] ἔγωγε. σκόπει δῆτα σοι δοκεῖ μὴ ἐπιστήμη εἶναι ἀλλ' ἄλλο ἐπιστήμης, εἰ οὐχὶ τοτὲ μὲν βλάπτει, τοτὲ δὲ ὡφελεῖ; οἶον ἀνδρεία, εἰ μὴ ἔστι φρόνησις ἡ ἀνδρεία ἀλλ' οἶον θάρρος τι· οὐχ δταν μὲν ἄνευ νοῦ θαρρῆ ἄνθρωπος, βλάπτεται, δταν δὲ σὺν νῷ, ὡφελεῖται; ναί. οὐκοῦν καὶ σωφροσύνη ὠσαύτως καὶ εὔμαθία· μετὰ μὲν νοῦ καὶ μανθανόμενα καὶ καταρτυόμενα ὡφέλιμα, ἄνευ δὲ νοῦ βλαβερά; πάνυ σφόδρα. [88c] οὐκοῦν συλλήβδην πάντα τὰ τῆς ψυχῆς ἐπιχειρήματα καὶ καρτερήματα ἥγουμένης μὲν φρονήσεως εἰς εὔδαιμονίαν τελευτᾶ, ἀφροσύνης δ' εἰς τούναντίον; ἔοικεν. εἰ ἄρα ἀρετὴ τῶν ἐν τῇ ψυχῇ τί ἐστιν καὶ ἀναγκαῖον αὐτῷ ὡφελίμῳ εἶναι, φρόνησιν αὐτὸ δεῖ εἶναι, ἐπειδήπερ πάντα τὰ κατὰ τὴν ψυχὴν αὐτὰ μὲν καθ' αὐτὰ οὕτε ὡφέλιμα οὕτε βλαβερά ἐστιν, προσγενομένης δὲ φρονήσεως ἡ [88d] ἀφροσύνης βλαβερά τε καὶ ὡφέλιμα γίγνεται. κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον ὡφέλιμόν γε οὖσαν τὴν ἀρετὴν φρόνησιν δεῖ τιν' εἶναι. ἔμοιγε δοκεῖ. καὶ μὲν δὴ καὶ τἄλλα ἀ νυνδὴ ἐλέγομεν, πλοῦτόν τε καὶ τὰ τοιαῦτα, τοτὲ μὲν ἀγαθὰ τοτὲ δὲ βλαβερὰ εἶναι, ἄρα οὐχ ὕσπερ τῇ ἄλλῃ ψυχῇ ἡ φρόνησις ἥγουμένη ὡφέλιμα τὰ τῆς ψυχῆς ἐποίει, ἡ δὲ ἀφροσύνη βλαβερά, οὕτως αὖ καὶ [88e] τούτοις ἡ ψυχὴ ὄρθως μὲν χρωμένη καὶ ἥγουμένη ὡφέλιμα αὐτὰ ποιεῖ, μὴ ὄρθως δὲ βλαβερά; πάνυ γε. ὄρθως δέ γε ἡ ἔμφρων ἥγεῖται, ἡμαρτημένως δ' ἡ ἄφρων; ἔστι ταῦτα.

St. 89a

[Σωκράτης]: οὐκοῦν οὕτω δὴ κατὰ πάντων εἰπεῖν ἔστιν, τῷ ἀνθρώπῳ τὰ μὲν ἄλλα πάντα εἰς τὴν ψυχὴν ἀνηρτῆσθαι, τὰ δὲ τῆς ψυχῆς αὐτῆς εἰς φρόνησιν, εἰ μέλλει ἀγαθὰ εἶναι· καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ φρόνησις ἀν εἴη τὸ ὡφέλιμον· φαμὲν δὲ τὴν ἀρετὴν ὡφέλιμον εἶναι; πάνυ γε. φρόνησιν ἄρα φαμὲν ἀρετὴν εἶναι, ἦτοι σύμπασαν ἡ μέρος τι; δοκεῖ μοι καλῶς λέγεσθαι, ὡ Σώκρατες, τὰ λεγόμενα. οὐκοῦν εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει, οὐκ ἀν εἴεν φύσει οἱ ἀγαθοί. οὐ μοι δοκεῖ. καὶ [89b] γὰρ ἄν που καὶ τόδ' ἦν· εἰ φύσει οἱ ἀγαθοὶ ἐγίγνοντο, ἥσάν που ἀν ἡμῖν οἱ ἐγίγνωσκον τῶν νέων τοὺς ἀγαθοὺς τὰς φύσεις, οὓς ἡμεῖς ἀν παραλαβόντες ἐκείνων ἀποφηνάντων ἔφυλάττομεν ἀν ἐν ἀκροπόλει, κατασημηνάμενοι πολὺ μᾶλλον ἡ τὸ χρυσίον, ἵνα μηδεὶς αὐτοὺς διέφθειρεν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀφίκοιντο εἰς τὴν ἡλικίαν, χρῆσιμοι γίγνονται ταῖς πόλεσι. εἰκός γέ τοι, ὡ Σώκρατες. ἀρ' οὖν ἐπειδὴ οὐ φύσει οἱ ἀγαθοὶ ἀγαθοὶ γίγνονται, ἄρα [89c] μαθήσει; δοκεῖ μοι ἦδη ἀναγκαῖον εἶναι· καὶ δῆλον, ὡ Σώκρατες, κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, εἴπερ ἐπιστήμη ἔστιν ἀρετή, δτι διδακτόν ἔστιν. ἴσως νὴ Δία· ἀλλὰ μὴ τοῦτο οὐ καλῶς ὡμολογήσαμεν; καὶ μὴν ἔδόκει γε ἄρτι καλῶς λέγεσθαι. ἀλλὰ μὴ οὐκ ἐν τῷ νῦν καὶ ἐν τῷ ἔπειτα, εἰ μέλλει τι αὐτοῦ ὑγιὲς εἶναι. τί [89d] οὖν δῆτα πρὸς τί βλέπων δυσχεραίνεις αὐτὸ καὶ

ἀπιστεῖς μὴ οὐκ ἐπιστήμη ἢ ἡ ἀρετή; ἐγώ σοι ἔρω, ὡς Μένων. τὸ μὲν γὰρ διδακτὸν αὐτὸν εἶναι, εἴπερ ἐπιστήμη ἐστίν, οὐκ ἀνατίθεμαι μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι· ὅτι δὲ οὐκ ἔστιν ἐπιστήμη, σκέψαι ἐάν σοι δοκῶ εἰκότως ἀπιστεῖν. τόδε γάρ μοι εἰπέ· εἰ ἔστιν διδακτὸν ὁτιοῦν πρᾶγμα, μὴ μόνον ἀρετή, οὐκ ἀναγκαῖον αὐτοῦ καὶ διδασκάλους καὶ μαθητὰς εἶναι; ἔμοιγε δοκεῖ. ούκοῦν [89e] τούναντίον αὖ, οὗ μήτε διδάσκαλοι μήτε μαθηταὶ εἶν, καλῶς ἂν αὐτὸν εἰκάζοντες εἰκάζοιμεν μὴ διδακτὸν εἶναι; ἔστι ταῦτα· ἀλλ' ἀρετῆς διδάσκαλοι οὐ δοκοῦσί σοι εἶναι;

St. 90a

[Σωκράτης]: πολλάκις γοῦν ζητῶν εἴ τινες εἰεν αὐτῆς διδάσκαλοι, πάντα ποιῶν οὐ δύναμαι εὔρειν. καίτοι μετὰ πολλῶν γε ζητῶ, καὶ τούτων μάλιστα οὓς ἂν οἴωμαι ἐμπειροτάτους εἶναι τοῦ πράγματος. καὶ δὴ καὶ νῦν, ὡς Μένων, εἰς καλὸν ἡμῖν Ἀνυτος ὅδε παρεκαθέζετο, ὡς μεταδῶμεν τῆς ζητήσεως. εἰκότως δ' ἂν μεταδοῦμεν Ἀνυτος γὰρ ὅδε πρῶτον μέν ἔστι πατρὸς πλουσίου τε καὶ σοφοῦ Ἀνθεμίωνος, ὃς ἐγένετο πλούσιος οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου οὐδὲ δόντος τινός, ὥσπερ ὁ νῦν νεωστὶ εἰληφὼς τὰ Πολυκράτους χρήματα Ισμηνίας ὁ Θηβαῖος, ἀλλὰ τῇ αὐτοῦ σοφίᾳ κτησάμενος καὶ ἐπιμελείᾳ, ἔπειτα καὶ τὰ ἄλλα οὐχ ὑπερήφανος δοκῶν εἶναι πολίτης οὐδὲ ὀγκώδης τε καὶ ἐπαχθής, ἀλλὰ κόσμιος καὶ εὔσταλής ἀνήρ. [90b] ἔπειτα τοῦτον εὖ ἔθρεψεν καὶ ἐπαίδευσεν, ώς δοκεῖ Ἀθηναίων τῷ πλήθει· αἱροῦνται γοῦν αὐτὸν ἐπὶ τὰς μεγίστας ἀρχάς. δίκαιον δὴ μετὰ τοιούτων ζητεῖν ἀρετῆς πέρι διδασκάλους, εἴτ' εἰσὶν εἴτε μή, καὶ οἵτινες. σὺ οὖν ἡμῖν, ὡς Ἀνυτε, συζήτησον, ἔμοι τε καὶ τῷ σαυτοῦ ξένῳ Μένωνι τῷδε, περὶ τούτου τοῦ πράγματος τίνες ἂν εἶν διδάσκαλοι. ὕδε δὲ σκέψαι· εἰ βουλοίμεθα Μένωνα τόνδε ἀγαθὸν ιατρὸν γενέσθαι, [90c] παρὰ τίνας ἂν αὐτὸν πέμποιμεν διδασκάλους; ἄρ' οὐ παρὰ τοὺς ιατρούς; πάνυ γε. τί δ' εἰ σκυτοτόμον ἀγαθὸν βουλοίμεθα γενέσθαι, ἄρ' οὐ παρὰ τοὺς σκυτοτόμους; ναί. καὶ τάλλα οὕτως; πάνυ γε. ὕδε δή μοι πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν εἰπέ. παρὰ τοὺς ιατρούς, φαμέν, πέμποντες τόνδε καλῶς ἂν ἐπέμπομεν, βουλόμενοι ιατρὸν γενέσθαι· ἄρ' δταν τοῦτο λέγωμεν, τόδε λέγομεν, [90d] ὅτι παρὰ τούτους πέμποντες αὐτὸν σωφρονοῦμεν ἄν, τοὺς ἀντιποιούμένους τε τῆς τέχνης μᾶλλον ἢ τοὺς μή, καὶ τοὺς μισθὸν πραττομένους ἐπ' αὐτῷ τούτῳ, ἀποφήναντας αὐτοὺς διδασκάλους τοῦ βουλομένου ιέναι τε καὶ μανθάνειν; ἄρ' οὐ πρὸς ταῦτα βλέψαντες καλῶς ἂν πέμποιμεν; ναί. ούκοῦν καὶ περὶ αὐλήσεως καὶ τῶν ἄλλων τὰ αὐτὰ ταῦτα; [90e] πολλὴ ἄνοιά ἔστι βουλομένους αὐλητήν τινα ποιῆσαι παρὰ μὲν τοὺς ὑπισχνουμένους διδάξειν τὴν τέχνην καὶ μισθὸν πραττομένους μὴ ἐθέλειν πέμπειν, ἄλλοις δέ τισιν πράγματα παρέχειν, ζητοῦντα μανθάνειν παρὰ τούτων, οἷ μήτε προσποιοῦνται διδάσκαλοι εἶναι μήτ' ἔστιν αὐτῶν μαθητής μηδεὶς τούτου τοῦ μαθήματος ὃ ἡμεῖς ἀξιοῦμεν μανθάνειν παρ' αὐτῶν ὃν ἂν πέμπωΜΕΝ. οὐ πολλή σοι δοκεῖ ἀλογία εἶναι; ναὶ μὰ Δία ἔμοιγε, καὶ ἀμαθία γε πρός.

St. 91a

[Σωκράτης]: καλῶς λέγεις. νῦν τοίνυν ἔξεστί σε μετ' ἔμοι κοινῇ βουλεύεσθαι περὶ τοῦ ξένου τουτοῦ Μένωνος. οὗτος γάρ, ὡς Ἀνυτε, πάλαι λέγει πρός με ὅτι ἐπιθυμεῖ ταύτης τῆς σοφίας καὶ ἀρετῆς ἢ οἱ ἄνθρωποι τάς τε οἰκίας καὶ τὰς πόλεις καλῶς διοικοῦσι, καὶ τοὺς γονέας τοὺς αὐτῶν θεραπεύουσι, καὶ πολίτας καὶ ξένους ὑποδέξασθαί τε καὶ ἀποπέμψαι ἐπίστανται ἀξίως ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. ταύτην οὖν τὴν ἀρετὴν [91b] σκόπει παρὰ τίνας ἂν πέμποντες αὐτὸν ὄρθως πέμποιΜΕΝ. ἢ δῆλον δὴ κατὰ τὸν ἄρτι λόγον ὅτι παρὰ τούτους τοὺς ὑπισχνουμένους ἀρετῆς διδασκάλους εἶναι καὶ ἀποφήναντας αὐτοὺς κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων τῷ βουλομένῳ μανθάνειν, μισθὸν τούτου ταξιαμένους τε καὶ πραττομένους; καὶ τίνας λέγεις τούτους, ὡς Σώκρατες; οἴσθα δήπου καὶ σὺ ὅτι οὗτοί εἰσιν οὓς οἱ ἄνθρωποι καλοῦσι σοφιστάς. Ήράκλεις,

[91c] εύφήμει, ὡς Σώκρατες. μηδένα τῶν γ' ἔμῶν μήτε οἰκείων μήτε φίλων, μήτε ἀστὸν μήτε ξένον, τοιαύτη μανία λάβοι, ὥστε παρὰ τούτους ἐλθόντα λωβηθῆναι, ἐπεὶ οὗτοί γε φανερά ἐστι λώβη τε καὶ διαφθορὰ τῶν συγγιγνομένων. πῶς λέγεις, ὡς Ἀνυτε; οὗτοι ἄρα μόνοι τῶν ἀντιποιουμένων τι ἐπίστασθαι εὐεργετεῖν τοσοῦτον τῶν ἄλλων διαφέρουσιν, ὅσον οὐ μόνον οὐκ ὠφελοῦσιν, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, ὅτι ἂν τις αὐτοῖς παραδῷ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναντίον διαφθείρουσιν; καὶ [91d] τούτων φανερῶς χρήματα ἀξιοῦσι πράττεσθαι; ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔχω ὅπως σοι πιστεύσω· οἶδα γὰρ ἄνδρα ἕνα Πρωταγόραν πλείω χρήματα κτησάμενον ἀπὸ ταύτης τῆς σοφίας ἢ Φειδίαν τε, ὃς οὕτω περιφανῶς καλὰ ἔργα ἡργάζετο, καὶ ἄλλους δέκα τῶν ἀνδριαντοποιῶν. καίτοι τέρας λέγεις εἰς οἱ μὲν τὰ ὑποδήματα ἐργαζόμενοι τὰ παλαιὰ καὶ τὰ ἴματια ἔξακούμενοι οὐκ ἀν δύναιντο λαθεῖν τριάκονθ' ἡμέρας [91e] μοχθηρότερα ἀποδιδόντες ἢ παρέλαβον τὰ ἴματιά τε καὶ ὑποδήματα, ἀλλ' εἰς τοιαῦτα ποιοῖεν, ταχὺ ἀν τῷ λιμῷ ἀποθάνοιεν, Πρωταγόρας δὲ ἄρα ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐλάνθανεν διαφθείρων τοὺς συγγιγνομένους καὶ μοχθηροτέρους ἀποπέμπων ἢ παρελάμβανεν πλέον ἢ τετταράκοντα ἔτη— οἷμαι γὰρ αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐγγὺς καὶ ἐβδομήκοντα ἔτη γεγονότα, τετταράκοντα δὲ ἐν τῇ τέχνῃ ὄντα—

St. 92a

[Σωκράτης]: καὶ ἐν ἄπαντι τῷ χρόνῳ τούτῳ ἔτι εἰς τὴν ἡμέραν ταυτηνὶ εύδοκιμῶν οὐδὲν πέπαιται, καὶ οὐ μόνον Πρωταγόρας, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πάμπολλοι, οἱ μὲν πρότερον γεγονότες ἐκείνου, οἱ δὲ καὶ νῦν ἔτι ὄντες. πότερον δὴ οὖν φῶμεν κατὰ τὸν σὸν λόγον εἰδότας αὐτοὺς ἔξαπατᾶν καὶ λωβᾶσθαι τοὺς νέους, ἢ λεληθέναι καὶ ἔαυτούς; καὶ οὕτω μαίνεσθαι ἀξιώσομεν τούτους, οὓς ἔνιοί φασι σοφωτάτους ἀνθρώπων εἴναι; πολλοῦ γε δέουσι μαίνεσθαι, ὡς Σώκρατες, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον οἱ τούτοις διδόντες ἀργύριον τῶν νέων, τούτων δ' [92b] ἔτι μᾶλλον οἱ τούτοις ἐπιτρέποντες, οἱ προσήκοντες, πολὺ δὲ μάλιστα πάντων αἱ πόλεις, ἐῶσαι αὐτοὺς εἰσαφικνεῖσθαι καὶ οὐκ ἔξελαύνουσαι, εἴτε τις ξένος ἐπιχειρεῖ τοιοῦτόν τι ποιεῖν εἴτε ἀστός. πότερον δέ, ὡς Ἀνυτε, ἥδικηκέ τίς σε τῶν σοφιστῶν, ἢ τί οὕτως αὐτοῖς χαλεπὸς εἴ; οὐδὲ μὰ Δία ἔγωγε συγγέγονα πώποτε αὐτῶν οὐδενί, οὐδ' ἀν ἄλλον ἔάσαιμι τῶν ἔμῶν οὐδένα. ἄπειρος ἄρ' εἴ παντάπασι τῶν ἀνδρῶν; καὶ εἴην γε. πῶς [92c] οὖν ἄν, ὡς δαιμόνιε, εἰδείης περὶ τούτου τοῦ πράγματος, εἴτε τι ἀγαθὸν ἔχει ἐν αὐτῷ εἴτε φλαῦρον, οὐ παντάπασιν ἄπειρος εἴης; ἢ φαδίως τούτους γοῦν οἶδα οἵ εἰσιν, εἴτ' οὖν ἄπειρος αὐτῶν εἴμι εἴτε μή. μάντις εἴ λισως, ὡς Ἀνυτε· ἐπεὶ ὅπως γε ἄλλως οἶσθα τούτων πέρι, ἔξι ὅν αὐτὸς λέγεις θαυμάζοιμ' ἄν. ἀλλὰ γὰρ οὐ τούτους ἐπιζητοῦμεν τίνες εἰσίν, παρ' οὓς ἀν [92d] Μένων ἀφικόμενος μοχθηρὸς γένοιτο— οὗτοι μὲν γάρ, εἰ σὺ βούλει, ἔστων οἱ σοφισταί— ἀλλὰ δὴ ἐκείνους εἰπὲ ἡμῖν, καὶ τὸν πατρικὸν τόνδε ἔταιρον εὐεργέτησον φράσας αὐτῷ παρὰ τίνας ἀφικόμενος ἐν τοσαύτῃ πόλει τὴν ἀρετὴν ἦν νυνδὴ ἐγὼ διηλθον γένοιτ' ἀν ἄξιος λόγου. τί δὲ αὐτῷ οὐ σὺ ἔφρασας; ἀλλ' οὓς μὲν ἐγὼ ὅμην διδασκάλους τούτων εἴναι, εἴπον, ἀλλὰ τυγχάνω οὐδὲν λέγων, ὡς σὺ φής· καὶ λισως τὶ λέγεις. [92e] ἀλλὰ σὺ δὴ ἐν τῷ μέρει αὐτῷ εἰπὲ παρὰ τίνας ἔλθη Ἀθηναίων· εἰπὲ ὄνομα ὅτου βούλει. τί δὲ ἐνὸς ἀνθρώπου ὄνομα δεῖ ἀκοῦσαι; ὅτω γὰρ ἀν ἐντύχη Ἀθηναίων τῶν καλῶν κάγαθῶν, οὐδεὶς ἔστιν ὃς οὐ βελτίω αὐτὸν ποιήσει ἢ οἱ σοφισταί, ἔάνπερ ἐθέλῃ πείθεσθαι.

St. 93a

[Σωκράτης]: πότερον δὲ οὗτοι οἱ καλοὶ κάγαθοὶ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἐγένοντο τοιοῦτοι, παρ' οὐδενὸς μαθόντες ὅμως μέντοι ἄλλους διδάσκειν οἵοι τε ὄντες ταῦτα ἀ αὐτοὶ οὐκ ἔμαθον; καὶ τούτους ἔγωγε ἀξιῶ παρὰ τῶν προτέρων μαθεῖν, ὄντων καλῶν κάγαθῶν· ἢ οὐ δοκοῦσί σοι πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ γεγονέναι ἐν τῇδε τῇ πόλει ἄνδρες; ἔμοιγε,

ὦ Ἀνυτε, καὶ εἶναι δοκοῦσιν ἐνθάδε ἀγαθοὶ τὰ πολιτικά, καὶ γεγονέναι ἔτι οὐχ ἥττον ἡ εἶναι· ἀλλὰ μῶν καὶ διδάσκαλοι ἀγαθοὶ γεγόνασιν τῆς αὐτῶν ἀρετῆς; τοῦτο γάρ ἐστιν περὶ οὗ ὁ λόγος ἡμῖν τυγχάνει ὥν· οὐκ εἰ εἰσὶν ἀγαθοὶ ἢ μὴ ἄνδρες ἐνθάδε, οὐδέ εἰ γεγόνασιν ἐν τῷ πρόσθεν, [93b] ἀλλ' εἰ διδακτόν ἐστιν ἀρετὴ πάλαι σκοποῦΜΕΝ. τοῦτο δὲ σκοποῦντες τόδε σκοποῦμεν, ἅρα οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες καὶ τῶν νῦν καὶ τῶν προτέρων ταύτην τὴν ἀρετὴν ἦν αὐτοὶ ἀγαθοὶ ἥσαν ἡπίσταντο καὶ ἄλλῳ παραδοῦναι, ἢ οὐ παραδοτὸν τοῦτο ἀνθρώπῳ οὐδὲ παραληπτὸν ἄλλῳ παρ' ἄλλου· τοῦτ' ἐστιν δὲ πάλαι ζητοῦμεν ἐγώ τε καὶ Μένων. ὅδε οὖν σκόπει ἐκ τοῦ σαυτοῦ λόγου· Θεμιστοκλέα οὐκ ἀγαθὸν ἀν φαίης [93c] ἄνδρα γεγονέναι; ἔγωγε, πάντων γε μάλιστα. ούκον καὶ διδάσκαλον ἀγαθόν, εἴπερ τις ἄλλος τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς διδάσκαλος ἦν, κάκεινον εἶναι; οἷμαι ἔγωγε, εἴπερ ἐβούλετό γε. ἀλλ', οἵει, οὐκ ἀν ἐβούλήθη ἄλλους τέ τινας καλοὺς κάγαθοὺς γενέσθαι, μάλιστα δέ που τὸν ὑὸν τὸν αὐτοῦ; ἢ οἵει αὐτὸν φθονεῖν αὐτῷ καὶ ἔξεπίτηδες οὐ παραδιδόναι τὴν [93d] ἀρετὴν ἦν αὐτὸς ἀγαθὸς ἦν; ἢ οὐκ ἀκήκοας ὅτι Θεμιστοκλῆς Κλεόφαντον τὸν ὑὸν ἵππεα μὲν ἐδιδάξατο ἀγαθόν; ἐπέμενεν γοῦν ἐπὶ τῶν ἵππων ὄρθος ἐστηκώς, καὶ ἡκόντιζεν ἀπὸ τῶν ἵππων ὄρθος, καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ἡργάζετο ἀ ἐκεῖνος αὐτὸν ἐπαιδεύσατο καὶ ἐποίησε σοφόν, ὃσα διδασκάλων ἀγαθῶν εἴχετο· ἢ ταῦτα οὐκ ἀκήκοας τῶν πρεσβυτέρων; ἀκήκοα. ούκ ἀν ἄρα τήν γε φύσιν τοῦ ὑέος αὐτοῦ ἡτιάσατ' ἀν τις εἶναι κακήν. Ίσως [93e] οὐκ ἄν. τί δὲ τόδε; ὡς Κλεόφαντος ὁ Θεμιστοκλέους ἀνήρ ἀγαθὸς καὶ σοφὸς ἐγένετο ἄπερ ὁ πατήρ αὐτοῦ, ἡδη του ἀκήκοας ἢ νεωτέρου ἢ πρεσβυτέρου; οὐ δῆτα. ἀρ' οὖν ταῦτα μὲν οἰόμεθα βούλεσθαι αὐτὸν τὸν αὐτοῦ ὑὸν παιδεῦσαι, ἦν δὲ αὐτὸς σοφίαν ἦν σοφός, οὐδὲν τῶν γειτόνων βελτίω ποιῆσαι, εἴπερ ἦν γε διδακτὸν ἡ ἀρετή; Ίσως μὰ Δί' οὕ.

St. 94a

[Σωκράτης]: οὗτος μὲν δῆ σοι τοιοῦτος διδάσκαλος ἀρετῆς, δὸν καὶ σὺ ὁμολογεῖς ἐν τοῖς ἄριστον τῶν προτέρων εἶναι· ἄλλον δὲ δὴ σκεψώμεθα, ἄριστείδην τὸν Λυσιμάχον· ἢ τοῦτον οὐχ ὁμολογεῖς ἀγαθὸν γεγονέναι; ἔγωγε, πάντως δήπου. ούκον καὶ οὔτος τὸν ὑὸν τὸν αὐτοῦ Λυσίμαχον, ὃσα μὲν διδασκάλων εἴχετο, κάλλιστα Ἀθηναίων ἐπαίδευσε, ἄνδρα δὲ βελτίω δοκεῖ σοι ὁτουσιν πεποιηκέναι; τούτω γάρ που καὶ συγγένονας καὶ ὄρφας οἴός ἐστιν. εἰ δὲ βούλει, Περικλέα, [94b] οὕτως μεγαλοπρεπῶς σοφὸν ἄνδρα, οἴσθ' ὅτι δύο ὑεῖς ἔθρεψε, Πάραλον καὶ Ξάνθιππον; ἔγωγε. τούτους μέντοι, ὡς οἴσθα καὶ σύ, ἵππεας μὲν ἐδίδαξεν οὐδενὸς χείρους Ἀθηναίων, καὶ μουσικὴν καὶ ἀγωνίαν καὶ τάλλα ἐπαίδευσεν ὃσα τέχνης ἔχεται οὐδενὸς χείρους· ἀγαθοὺς δὲ ἄρα ἄνδρας οὐκ ἐβούλετο ποιῆσαι; δοκῶ μέν, ἐβούλετο, ἀλλὰ μὴ οὐκ ἢ διδακτόν. Ίνα δὲ μὴ ὄλιγους οἴῃ καὶ τοὺς φαυλοτάτους Ἀθηναίων ἀδυνάτους γεγονέναι τοῦτο τὸ [94c] πρᾶγμα, ἐνθυμήθητι ὅτι Θουκυδίδης αὖ δύο ὑεῖς ἔθρεψεν, Μελησίαν καὶ Στέφανον, καὶ τούτους ἐπαίδευσεν τά τε ἄλλα εὖ καὶ ἐπάλαισαν κάλλιστα Ἀθηναίων— τὸν μὲν γὰρ Ξανθίᾳ ἔδωκε, τὸν δὲ Εύδώρῳ οὕτοι δέ που ἐδόκουν τῶν τότε κάλλιστα παλαίειν— ἢ οὐ μέμνησαι; ἔγωγε, ἀκοῇ. ούκον δῆλον ὅτι οὔτος οὐκ ἄν ποτε, οὕ μὲν ἔδει δαπανώμενον [94d] διδάσκειν, ταῦτα μὲν ἐδίδαξε τοὺς παῖδας τοὺς αὐτοῦ, οὕ δὲ οὐδὲν ἔδει ἀναλώσαντα ἀγαθοὺς ἄνδρας ποιῆσαι, ταῦτα δὲ οὐκ ἐδίδαξεν, εἰ διδακτὸν ἦν; ἀλλὰ γὰρ Ίσως ὁ Θουκυδίδης φαῦλος ἦν, καὶ οὐκ ίσαν αὐτῷ πλεῖστοι φίλοι Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων; καὶ οἰκίας μεγάλης ἦν καὶ ἐδύνατο μέγα ἐν τῇ πόλει καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν, ὥστε εἴπερ ἦν τοῦτο διδακτόν, ἔξευρεῖν ἀν δστις ἔμελλεν αὐτοῦ τοὺς ὑεῖς ἀγαθοὺς ποιήσειν, ἢ τῶν ἐπιχωρίων τις ἢ τῶν ξένων, [94e] εἰ αὐτὸς μὴ ἐσχόλαζεν διὰ τὴν τῆς πόλεως ἐπιμέλειαν. ἀλλὰ γάρ, ὡς ἔταιρε Ἀνυτε, μὴ οὐκ ἢ

διδακτὸν ἀρετή.

St. 95a

[Ἀνυτος]: ὡς Σώκρατες, ράφδίως μοι δοκεῖς κακῶς λέγειν ἀνθρώπους. ἐγὼ μὲν οὖν ἂν σοι συμβουλεύσαιμι, εἰ ἐθέλεις ἐμοὶ πείθεσθαι, εὐλαβεῖσθαι· ὡς Ἰσως μὲν καὶ ἐν ἄλλῃ πόλει ρῆσσον ἔστιν κακῶς ποιεῖν ἀνθρώπους ἢ εῦ, ἐν τῇδε δὲ καὶ πάνυ· οἴμαι δὲ σὲ καὶ αὐτὸν εἰδέναι. ὡς Μένων, Ἀνυτος μέν μοι δοκεῖ χαλεπαίνειν, καὶ οὐδὲν θαυμάζω· οἴεται γάρ με πρῶτον μὲν κακηγορεῖν τούτους τοὺς ἄνδρας, ἐπειτα ἡγεῖται καὶ αὐτὸς εἶναι εἷς τούτων. ἀλλ' οὗτος μὲν ἔάν ποτε γνῶι οἶόν ἔστιν τὸ κακῶς λέγειν, παύσεται χαλεπαίνων, νῦν δὲ ἀγνοεῖ· σὺ δέ μοι εἰπέ, οὐ καὶ παρ' ὑμῖν εἰσιν καλοὶ κάγαθοὶ ἄνδρες; πάνυ γε. τί [95b] οὖν; ἐθέλουσιν οὗτοι παρέχειν αὐτοὺς διδασκάλους τοῖς νέοις, καὶ ὅμολογεῖν διδάσκαλοί τε εἶναι καὶ διδακτὸν ἀρετῆν; οὐ μὰ τὸν Δία, ὡς Σώκρατες, ἀλλὰ τοτὲ μὲν ἂν αὐτῶν ἀκούσαις ὡς διδακτόν, τοτὲ δὲ ὡς οὗ. φῶμεν οὖν τούτους διδασκάλους εἶναι τούτου τοῦ πράγματος, οἵς μηδὲ αὐτὸς τοῦτο ὅμολογεῖται; οὕ μοι δοκεῖ, ὡς Σώκρατες. τί δὲ δῆ; οἱ σοφισταί σοι οὗτοι, οἵπερ μόνοι ἐπαγγέλλονται, δοκοῦσι διδάσκαλοι εἶναι ἀρετῆς; καὶ [95c] Γοργίου μάλιστα, ὡς Σώκρατες, ταῦτα ἄγαμαι, ὅτι οὐκ ἂν ποτε αὐτοῦ τοῦτο ἀκούσαις ὑπισχνουμένου, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων καταγελᾶ, ὅταν ἀκούσῃ ὑπισχνουμένων· ἀλλὰ λέγειν οἴεται δεῖν ποιεῖν δεινούς. οὐδ' ἄρα σοὶ δοκοῦσιν οἱ σοφισταὶ διδάσκαλοι εἶναι; οὐκ ἔχω λέγειν, ὡς Σώκρατες. καὶ γὰρ αὐτὸς ὅπερ οἱ πολλοὶ πέπονθα· τοτὲ μὲν μοι δοκοῦσιν, τοτὲ δὲ οὗ. οἴσθα δὲ ὅτι οὐ μόνον σοί τε καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς πολιτικοῖς τοῦτο δοκεῖ τοτὲ μὲν εἶναι διδακτόν, τοτὲ δ' οὗ, ἀλλὰ [95d] καὶ Θέογνιν τὸν ποιητὴν οἴσθ' ὅτι ταῦτα ταῦτα λέγει; ἐν ποίοις ἐπεσιν; ἐν τοῖς ἐλεγείοις, οὗ λέγει—

καὶ παρὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε, καὶ μετὰ τοῖσιν
ἴζε, καὶ ἄνδανε τοῖς, ὃν μεγάλη δύναμις.
ἔσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ' ἔσθλὰ διδάξεαι· ἥν δὲ κακοῖσιν
συμμίσγης, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.

Theognis 33-36 Bergk

[Σωκράτης]: οἴσθ' ὅτι ἐν τούτοις μὲν ὡς διδακτοῦ οὔσης τῆς ἀρετῆς λέγει; φαίνεται γε. ἐν ἄλλοις δέ γε ὀλίγον μεταβάς, —

εἰ δ' ἦν ποιητόν, φησί, καὶ ἐνθετὸν ἄνδρὶ νόημα,

[Σωκράτης]: λέγει πως ὅτι—

πολλοὺς ἀν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον

[Σωκράτης]: οἱ δυνάμενοι τοῦτο ποιεῖν, καὶ—

οὕ ποτ' ἀν ἔξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός,
πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν. ἀλλὰ διδάσκων
οὐ ποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.

Theognis 434-438 Bergk

[Σωκράτης]: ἐννοεῖς ὅτι αὐτὸς αὐτῷ πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν τάναντία λέγει; φαίνεται. ἔχεις οὖν

εἰπεῖν ἄλλου ὅτουοῦν πράγματος, οὗ οἱ μὲν φάσκοντες διδάσκαλοι εἶναι οὐχ ὅπως ἄλλων διδάσκαλοι ὁμολογοῦνται, ἀλλ' οὐδὲ αὐτοὶ ἐπίστασθαι, ἀλλὰ πονηροὶ εἶναι [96b] περὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ πρᾶγμα οὗ φασι διδάσκαλοι εἶναι, οἱ δὲ ὁμολογούμενοι αὐτοὶ καλοὶ κάγαθοὶ τοτὲ μέν φασιν αὐτὸ διδακτὸν εἶναι, τοτὲ δὲ οὐ; τοὺς οὖν οὕτω τεταραγμένους περὶ ὅτουοῦν φαίης ἀν σὺ κυρίως διδασκάλους εἶναι; μὰ Δί οὐκ ἔγωγε. ούκοῦν εἰ μήτε οἱ σοφισταὶ μήτε οἱ αὐτοὶ καλοὶ κάγαθοὶ ὅντες διδάσκαλοι εἰσι τοῦ πράγματος, δῆλον ὅτι οὐκ ἀν ἄλλοι γε; οὐ μοι δοκεῖ. εἰ [96c] δέ γε μὴ διδάσκαλοι, οὐδὲ μαθηταί; δοκεῖ μοι ἔχειν ὡς λέγεις. ὡμολογήκαμεν δέ γε, πράγματος οὗ μήτε διδάσκαλοι μήτε μαθηταὶ εἴεν, τοῦτο μηδὲ διδακτὸν εἶναι; ὡμολογήκαΜΕΝ. ούκοῦν ἀρετῆς οὐδαμοῦ φαίνονται διδάσκαλοι; ἔστι ταῦτα. εἰ δέ γε μὴ διδάσκαλοι, οὐδὲ μαθηταί; φαίνεται οὕτως. ἀρετὴ ἄρα οὐκ ἀν εἴη διδακτόν; οὐκ [96d] ἔοικεν, εἴπερ ὁρθῶς ἡμεῖς ἔσκεμμεθα. ὥστε καὶ θαυμάζω δή, ὡς Σώκρατες, πότερόν ποτε οὐδ' εἰσὶν ἀγαθοὶ ἄνδρες, ἢ τίς ἀν εἴη τρόπος τῆς γενέσεως τῶν ἀγαθῶν γιγνοΜένων. κινδυνεύομεν, ὡς Μένων, ἔγώ τε καὶ σὺ φαῦλοί τινες εἶναι ἄνδρες, καὶ σέ τε Γοργίας οὐχ ἱκανῶς πεπαιδευκέναι καὶ ἐμὲ Πρόδικος. παντὸς μᾶλλον οὖν προσεκτέον τὸν νοῦν ἡμῖν αὐτοῖς, καὶ ζητητέον ὅστις ἡμᾶς ἐν γέ τῷ τρόπῳ βελτίους [96e] ποιήσει· λέγω δὲ ταῦτα ἀποβλέψας πρὸς τὴν ἄρτι ζήτησιν, ὡς ἡμᾶς ἔλαθεν καταγελάστως ὅτι οὐ μόνον ἐπιστήμης ἡγουμένης ὁρθῶς τε καὶ εὖ τοῖς ἀνθρώποις πράττεται τὰ πράγματα, ἢ ἵσως καὶ διαφεύγει ἡμᾶς τὸ γνῶναι τίνα ποτὲ τρόπον γίγνονται οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες. πῶς τοῦτο λέγεις, ὡς Σώκρατες;

St. 97a

[Σωκράτης]: ὕδε· ὅτι μὲν τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας δεῖ ὡφελίμους εἶναι, ὁρθῶς ὡμολογήκαμεν τοῦτο γε ὅτι οὐκ ἀν ἄλλως ἔχοι· ἢ γάρ; ναί. καὶ ὅτι γε ὡφέλιμοι ἔσονται, ἀν ὁρθῶς ἡμῖν ἡγῶνται τῶν πραγμάτων, καὶ τοῦτο που καλῶς ὡμολογοῦμεν; ναί. ὅτι δ' οὐκ ἔστιν ὁρθῶς ἡγεῖσθαι, ἐὰν μὴ φρόνιμος ἢ, τοῦτο δημοιοί ἔσμεν οὐκ ὁρθῶς ὡμολογηκόσιν. πῶς δὴ ὁρθῶς λέγεις; ἔγὼ ἐρῶ. εἰ εἰδῶς τὴν ὁδὸν τὴν εἰς Λάρισαν ἢ ὅποι βιούλει ἄλλοσε βαδίζοι καὶ ἄλλοις ἡγοῖτο, ἄλλο τι ὁρθῶς ἀν καὶ εὖ ἡγοῖτο; πάνυ γε. τί [97b] δ' εἴ τις ὁρθῶς μὲν δοξάζων ἦτις ἔστιν ἢ ὁδός, ἐληλυθὼς δὲ μὴ μηδ' ἐπιστάμενος, οὐ καὶ οὔτος ἀν ὁρθῶς ἡγοῖτο; πάνυ γε. καὶ ἔως γ' ἀν που ὁρθὴν δόξαν ἔχῃ περὶ ὃν ὁ ἔτερος ἐπιστήμην, οὐδὲν χείρων ἡγεμῶν ἔσται, οἰόμενος μὲν ἀληθῆ, φρονῶν δὲ μή, τοῦ τοῦτο φρονοῦντος. οὐδὲν γάρ. δόξα ἄρα ἀληθῆς πρὸς ὁρθότητα πράξεως οὐδὲν χείρων ἡγεμῶν φρονήσεως· καὶ τοῦτο ἔστιν ὁ νυνδὴ παρελείπομεν ἐν τῇ περὶ τῆς ἀρετῆς σκέψει ὁποῖόν τι εἴη, λέγοντες ὅτι [97c] φρόνησις μόνον ἡγεῖται τοῦ ὁρθῶς πράττειν· τὸ δὲ ἄρα καὶ δόξα ἦν ἀληθῆς. ἔοικέ γε. οὐδὲν ἄρα ἡττον ὡφέλιμόν ἔστιν ὁρθὴ δόξα ἐπιστήμης. τοσούτῳ γε, ὡς Σώκρατες, ὅτι ὁ μὲν τὴν ἐπιστήμην ᔁχων ἀεὶ ἀν ἐπιτυχάνοι, ὁ δὲ τὴν ὁρθὴν δόξαν τοτὲ μὲν ἀν τυγχάνοι, τοτὲ δ' οὐ. πῶς λέγεις; ὁ ἀεὶ ᔁχων ὁρθὴν δόξαν οὐκ ἀεὶ ἀν τυγχάνοι, ἔωσπερ ὁρθὰ δοξάζοι; ἀνάγκη μοι φαίνεται· ὥστε θαυμάζω, ὡς Σώκρατες, τούτου [97d] οὕτως ᔁχοντος, ὅτι δή ποτε πολὺ τιμιωτέρα ἡ ἐπιστήμη τῆς ὁρθῆς δόξης, καὶ δι' ὅτι τὸ μὲν ἔτερον, τὸ δὲ ἔτερόν ἔστιν αὐτῶν. οἰσθα οὖν δι' ὅτι θαυμάζεις, ἢ ἔγώ σοι εἴπω; πάνυ γ' εἰπέ. ὅτι τοῖς Δαιδάλου ἀγάλμασιν οὐ προσέσχηκας τὸν νοῦν· ἵσως δὲ οὐδ' ἔστιν παρ' ὑμῖν. πρὸς τί δὲ δὴ τοῦτο λέγεις; ὅτι καὶ ταῦτα, ἐὰν μὲν μὴ δεδεμένα ἢ, ἀποδιδράσκει καὶ δραπετεύει, ἐὰν δὲ δεδεμένα, παραμένει. τί [97e] οὖν δή;

St. 98a

[Σωκράτης]: τῶν ἐκείνου ποιημάτων λελυμένον μὲν ἐκτῆσθαι οὐ πολλῆς τινος ἄξιόν ἔστι τιμῆς,

ώσπερ δραπέτην ἄνθρωπον —ού γάρ παραμένει— δεδεμένον δὲ πολλοῦ ἄξιον· πάνυ γάρ καλὰ τὰ ἔργα ἔστιν. πρὸς τί οὖν δὴ λέγω ταῦτα; πρὸς τὰς δόξας τὰς ἀληθεῖς, καὶ γάρ αἱ δόξαι αἱ ἀληθεῖς, ὅσον μὲν ἂν χρόνον παραμένωσιν, καλὸν τὸ χρῆμα καὶ πάντ' ἀγαθὰ ἐργάζονται· πολὺν δὲ χρόνον οὐκ ἔθέλουσι παραμένειν, ἀλλὰ δραπετεύουσιν ἐκ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε οὐ πολλοῦ ἄξιαί εἰσιν, ἔως ἂν τις αὐτὰς δήσῃ αἴτιας λογισμῷ. τοῦτο δ' ἔστιν, ὡς Μένων ἔταιρε, ἀνάμνησις, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν ἡμῖν ὠμολόγηται. ἐπειδὴν δὲ δεθῶσιν, πρῶτον μὲν ἐπιστήμαι γίγνονται, ἐπειτα μόνιμοι· καὶ διὰ ταῦτα δὴ τιμιώτερον ἐπιστήμη ὁρθῆς δόξης ἔστιν, καὶ διαφέρει δεσμῷ ἐπιστήμη ὁρθῆς δόξης. νὴ τὸν Δία, ὡς Σώκρατες, ἔοικεν τοιούτῳ τινί. καὶ [98b] μὴν καὶ ἐγὼ ὡς οὐκ εἰδὼς λέγω, ἀλλὰ εἰκάζων· ὅτι δέ ἔστιν τι ἀλλοῖον ὁρθὴ δόξα καὶ ἐπιστήμη, οὐ πάνυ μοι δοκῶ τοῦτο εἰκάζειν, ἀλλ' εἶπερ τι ἄλλο φαίην ἂν εἰδέναι— ὅλιγα δ' ἂν φαίην— ἐν δ' οὖν καὶ τοῦτο ἐκείνων θείην ἂν ὡν οἶδα. καὶ ὁρθῶς γε, ὡς Σώκρατες, λέγεις. τί δέ; τόδε οὐκ ὁρθῶς, ὅτι ἀληθῆς δόξα ἡγουμένη τὸ ἔργον ἐκάστης τῆς πράξεως οὐδὲν χεῖρον ἀπεργάζεται ἢ ἐπιστήμη; καὶ τοῦτο δοκεῖς μοι ἀληθῆ λέγειν. οὐδὲν [98c] ἄρα ὁρθὴ δόξα ἐπιστήμης χεῖρον οὐδὲ ἥττον ὠφελίμη ἔσται εἰς τὰς πράξεις, οὐδὲ ἀνὴρ ὁ ἔχων ὁρθὴν δόξαν ἢ ὁ ἐπιστήμην. ἔστι ταῦτα. καὶ μὴν ὅ γε ἀγαθὸς ἀνὴρ ὠφέλιμος ἡμῖν ὠμολόγηται εἶναι. ναί. ἐπειδὴ τοίνυν οὐ μόνον δι' ἐπιστήμην ἀγαθοὶ ἄνδρες ἂν εἴεν καὶ ὠφέλιμοι ταῖς πόλεσιν, εἶπερ εἴεν, ἀλλὰ καὶ δι' ὁρθὴν δόξαν, τούτοιν δὲ οὐδέτερον φύσει ἔστιν τοῖς ἀνθρώποις, [98d] οὕτε ἐπιστήμη οὕτε δόξα ἀληθῆς, οὕτ' ἐπίκτητα— ἢ δοκεῖ σοι φύσει ὀποτερονοῦν αὐτοῖν εἶναι; οὐκ ἔμοιγε. οὐκοῦν ἐπειδὴ οὐ φύσει, οὐδὲ οἱ ἀγαθοὶ φύσει εἴεν ἄν. οὐ δῆτα. ἐπειδὴ δέ γε οὐ φύσει, ἐσκοποῦμεν τὸ μετὰ τοῦτο εἰ διδακτόν ἔστιν. ναί. οὐκοῦν διδακτὸν ἔδοξεν εἶναι, εἰ φρόνησις ἢ ἀρετή; ναί. καν εἴ γε διδακτὸν εἴη, φρόνησις ἂν εἶναι; πάνυ γε. καὶ [98e] εἰ μέν γε διδάσκαλοι εἴεν, διδακτὸν ἂν εἶναι, μὴ ὄντων δὲ οὐ διδακτόν; οὕτω. ἀλλὰ μὴν ὠμολογήκαμεν μὴ εἶναι αὐτοῦ διδασκάλους; ἔστι ταῦτα. ὠμολογήκαμεν ἄρα μήτε διδακτὸν αὐτὸν μήτε φρόνησιν εἶναι; πάνυ γε. ἀλλὰ μὴν ἀγαθὸν γε αὐτὸν ὠμολογοῦμεν εἶναι; ναί. ὠφέλιμον δὲ καὶ ἀγαθὸν εἶναι τὸ ὁρθῶς ἡγούμενον; πάνυ γε.

St. 99a

[Σωκράτης]: ὁρθῶς δέ γε ἡγεῖσθαι δύο ὄντα ταῦτα μόνα, δόξαν τε ἀληθῆ καὶ ἐπιστήμην, ἂν ἔχων ἄνθρωπος ὁρθῶς ἡγεῖται— τὰ γάρ ἀπὸ τύχης τινὸς ὁρθῶς γιγνόμενα οὐκ ἀνθρωπίνη ἡγεμονίᾳ γίγνεται— ὃν δὲ ἄνθρωπος ἡγεμῶν ἔστιν ἐπὶ τὸ ὁρθόν, δύο ταῦτα, δόξα ἀληθῆς καὶ ἐπιστήμη. δοκεῖ μοι οὕτω. οὐκοῦν ἐπειδὴ οὐ διδακτόν ἔστιν, οὐδὲ ἐπιστήμη δὴ ἔτι γίγνεται ἢ ἀρετή; οὐ φαίνεται. δυοῖν [99b] ἄρα ὄντοιν ἀγαθοῖν καὶ ὠφελίμοιν τὸ μὲν ἔτερον ἀπολέυται, καὶ οὐκ ἂν εἴη ἐν πολιτικῇ πράξει ἐπιστήμη ἡγεμῶν. οὐ μοι δοκεῖ. οὐκ ἄρα σοφίᾳ τινὶ οὐδὲ σοφοὶ ὄντες οἱ τοιοῦτοι ἄνδρες ἡγούντο ταῖς πόλεσιν, οἱ ἀμφὶ Θεμιστοκλέα τε καὶ οὓς ἄρτι Ἀνυτος ὅδε ἔλεγεν· διὸ δὴ καὶ οὐχ οἷοί τε ἄλλους ποιεῖν τοιούτους οἷοι αὐτοί εἰσι, ἄτε οὐ δι' ἐπιστήμην ὄντες τοιοῦτοι. ἔοικεν οὕτως ἔχειν, ὡς Σώκρατες, ὡς λέγεις. οὐκοῦν εἰ μὴ ἐπιστήμῃ, εύδοξίᾳ δὴ τὸ λοιπὸν [99c] γίγνεται· ἢ οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες χρώμενοι τὰς πόλεις ὁρθοῦσιν, οὐδὲν διαφερόντως ἔχοντες πρὸς τὸ φρονεῖν ἢ οἱ χρησμῷδοι τε καὶ οἱ θεομάντεις· καὶ γάρ οὗτοι ἐνθουσιῶντες λέγουσιν μὲν ἀληθῆ καὶ πολλά, ἵσασι δὲ οὐδὲν ὃν λέγουσιν. κινδυνεύει οὕτως ἔχειν. οὐκοῦν, ὡς Μένων, ἄξιον τούτους θείους καλεῖν τοὺς ἄνδρας, οἵτινες νοῦν μὴ ἔχοντες πολλὰ καὶ μεγάλα κατορθοῦσιν ὃν πράττουσι καὶ λέγουσι; πάνυ γε. ὁρθῶς ἄρ' ἂν καλοῦμεν θείους τε οὓς νυνδὴ ἐλέγομεν χρησμῷδοὺς [99d] καὶ μάντεις καὶ τοὺς ποιητικοὺς ἄπαντας· καὶ τοὺς πολιτικοὺς οὐχ ἥκιστα τούτων

φαῖμεν ἀν θείους τε εἶναι καὶ ἐνθουσιάζειν, ἐπίπνους ὅντας καὶ κατεχομένους ἐκ τοῦ θεοῦ, ὅταν κατορθῶσι λέγοντες πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα, μηδὲν εἰδότες ὡν λέγουσιν. πάνυ γε. καὶ αἱ γε γυναῖκες δῆπου, ὡ Μένων, τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας θείους καλοῦσι· καὶ οἱ Λάκωνες ὅταν τινὰ ἐγκωμιάζωσιν ἀγαθὸν ἄνδρα, θεῖος ἀνήρ, φασίν, οὗτος. καὶ [99e] φαίνονταί γε, ὡ Σώκρατες, ὁρθῶς λέγειν. καίτοι ἵσως Ἀνυτος ὅδε σοι ἄχθεται λέγοντι.

St. 100a

[Σωκράτης]: ούδὲν μέλει ἔμοιγε. τούτῳ μέν, ὡ Μένων, καὶ αὕθις διαλεξόμεθα· εἰ δὲ νῦν ἡμεῖς ἐν παντὶ τῷ λόγῳ τούτῳ καλῶς ἐζητήσαμέν τε καὶ ἐλέγομεν, ἀρετὴ ἀν εἴη οὕτε φύσει οὕτε διδακτόν, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ παραγιγνομένη ἀνευ νοῦ οἵς ἀν παραγίγνηται, εἰ μή τις εἴη τοιοῦτος τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν οἵς καὶ ἄλλον ποιῆσαι πολιτικόν. εἰ δὲ εἴη, σχεδὸν ἀν τι οὗτος λέγοιτο τοιοῦτος ἐν τοῖς ζῶσιν οἷον ἔφη Ὄμηρος ἐν τοῖς τεθνεῶσιν τὸν Τειρεσίαν εἶναι, λέγων περὶ αὐτοῦ, ὅτι οἵς πέπνυται τῶν ἐν Ἀιδου, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀίσσουσι. ταύτον ἀν καὶ ἐνθάδε ὁ τοιοῦτος ὥσπερ παρὰ σκιὰς ἀληθὲς ἀν πρᾶγμα εἴη πρὸς ἀρετήν. κάλλιστα [100b] δοκεῖς μοι λέγειν, ὡ Σώκρατες. ἐκ μὲν τοίνυν τούτου τοῦ λογισμοῦ, ὡ Μένων, θείᾳ μοίρᾳ ἡμῖν φαίνεται παραγιγνομένη ἡ ἀρετὴ οἵς ἀν παραγίγνηται· τὸ δὲ σαφὲς περὶ αὐτοῦ εἰσόμεθα τότε, ὅταν πρὶν ὧτινι τρόπῳ τοῖς ἀνθρώποις παραγίγνεται ἀρετή, πρότερον ἐπιχειρήσωμεν αὐτὸν καθ' αὐτὸν ζητεῖν τί ποτ' ἔστιν ἀρετή. νῦν δ' ἔμοι μὲν ὡρα ποι λέναι, σὺ δὲ ταύτα ταῦτα ἄπερ αὐτὸς πέπεισαι πεῖθε καὶ τὸν ξένον τόνδε Ἀνυτον, ἵνα πραότερος [100c] ἦ· ως ἐὰν πείσῃς τοῦτον, ἔστιν ὅτι καὶ Αθηναίους ὀνήσεις.